

The Kyokushin Way

Mas. Oyama Karate Philosophy

A KYOKUSHIN MÓDSZER

Mas. Oyama karate filozófiája

Írta: Masutatsu Oyama

Tartalomjegyzék

Előszó.....	2
Eszmék és törekvések	5
A szorgalom	10
A bátorság	17
Az udvariasság nélkülözhetetlen a sikerhez	22
A szülők	29
A küzdelem okai	34
A karate és a ZEN	40
A légzés és a gondolkodás kontrollja	45
A szerelem és a házasság	51
A pénz helyes értékelése	56
A felszabadulás, a végső igazság	61
Mindezek jelentősége napjainkban	66

A karate az egész világon meghódította az ifjú emberek szívét. Ezek az emberek azért fordulnak a karate felé, hogy realizálják az álmaikat saját erősségükről, és ez minden ember álma legalábbis a férfiaké. A nukleáris háború, a komputerezált harc és a szuperhatalmak által felheccelt kis nemzetek vérontásainak korában, az emberiség gyanakvó szemmel tekint a hadviselés minden formájára. A XX. századi emberiség heves viszályai úgy felfokozták a fegyverkezést, hogy egy olyan világméretű konfliktus, mely már kétszer előfordult teljes elpusztulással fenyegeti a Föld élővilágát. A túlszervezettség korában szinte természetes, hogy az ifjúság egy ésszerű, hatékony, egyben misztikus keleti harci művészet felé fordult, melynek segítségével megvédheti életét, otthonát nem egyébbel, mint pusztá kezével. Mindezek mellett az emberek a karate útján tiltakozásukat fejezik ki, az élet kiterjedt szervezettsége ellen. Manapság számos szervezet határozza meg az egész emberiség sorsát. A szuperhatalmak igazgatnak mindent. Ilyen körülmények között nem csoda, hogy az emberek a karatében képezik magukat remélvén, hogy személyes emberi méltóságukból valamit visszaszerezhetnek.

Nagyszámú könyveimnek jó része, amelyeket az elmúlt harminc évben írtam a karate technikájával és a test megedzésével foglalkozott. Természetesen, ahol ez szükséges volt, kitértem a szellemi és lelki tréningre is, valamint érintettem a morális kérdéseket is. Mindeközéig nem tudtam leküzdeni azon érzésemet, hogy az olvasók akik ezeket a technikai jellegű könyveket olvassák, talán nem értették meg teljesen azt, amit elszándékoztam mondani.

Edzéseimet az úgynevezett Tizennyolc Technikával a shakuruki módszerrel kezdtem. De gyorsan ráébredtem, hogy a fizikai erő megszerzése olyan, mintha Buddha szobrot kísérelnénk meg faragni anélkül, hogy Istennek ajánlanánk lelkünket a feladat megoldása érdekében. A karate és az edzőterem iránti teljes elkötelezettség éveiben gyakran találkoztam meg nem értéssel és komoly megfontolt érvekre volt szükségem, mind magam, mind pedig oktatási módszereim számára. Néhány ilyen idea és gondolat természetesen elvezetett az emberi szomorúság kérdéseire. Mik a legjelentősebb okai az emberi szomorúságnak?

A szülők, testvérek, gyermekek, barátok halála, vagy talán a megtört barátságok hordozzák a szenvedést, vagy az, ahogy egy tragikus sors által kettétört nemzet érezhet, - lehet a halál az ok, vagy egyéb okok - netán a másneműek egy szeretett tagja okozza a szenvedéseket. De a pszichológiai háttérű szenvedések nem kevesebb fájdalmakat okoznak, mint az előbbiek. Erős fájdalom egy elveszített kedves miatt, vagy barátok, esetleg tanár és tanítványa közötti árulás miatt.

Julius Caesar elárultatása szeretett társa, barátja és lehetséges utódja által mindenki számára közismert. Amikor merénylői megmártották kardjukat a diktátorban - aki feltehetően király akart lenni - megkísérelte megvédeni magát, és küzdött velük mindaddig, míg nem látta, hogy Brutus is köztük van. Utolsó keserű szavai " Te is fiam Brutus! " tükrözik végtelen szomorúságát, amit bizonyára érezhetett, hogy olyan ember is elárulta, akit védélmezett és szeretett.

Azért írom ezeket a sorokat, mert nem lehetetlen, hogy Brutus szerű személyek fordultak meg azok között, akiket a karate technikájára és szellemére oktattam. Nem tudom, mit kellene tennem ilyen esetekben. Nem kétséges, meg kellene kérdeznem magamtól, miért szerettem, óvtam ezt az embert, s tanítottam a karate tökéletes ismeretére. Nyilvánvaló, hogy képes lennék az illetőt szétzúzni. De feltehetően nem tennék mást, csak szomorkodnék. Haszontalan üzni egy embert, aki már elmenekült, és mi jó lenne abban, hogy tönkreteszünk egy másik emberi teremtményt. De ha az elárult szenved, az áruló ritkán jár jobban. Brutus és társai dicstelen öngyilkosságba menekültek. A hitszegők általában elveszítik barátaikat. Számtalan esetet ismerek, ahol ugyanez történt. Az árulást gyakran a pénz utáni sóvárgás, vagy dicsszomj inspirálja. Azok az emberek, akik így gondolkodnak, gyakran csatlakoznak az árulókhoz, akit saját társaik veszejtenek el. A Japán történelem számos példát szolgáltat eme szomorú igazság bizonyítására. Oda Nobunaga XVI. századi Japán tábornokot és katonai vezetőt, a legkedvesebb híve, Akechi Mitsuhide árulta el, akit végezetül a méghíresebb hadvezér, Toyotomi Hideyoshi típort el, s őt pedig egy egyszerű gazdálkodó gyilkolta meg. Természetesen a karoitai Júdás öngyilkossága is nyilvánvaló példa. Ugyanakkor a kínai történelem sem mentes hasonló esetektől. Például Chao Kao, akit az első Csin dinasztia császáranak fő eunuchja volt, / i. e. III. század / jellemét tekintve kétszínű és cselszövő. Megszervezte a trónörökös meggyilkolását, ezért később kivégezték az uralkodó parancsára. Kényszerítették, hogy maga ássa meg sírját.

Az igazság, hogy mindannyian egy közösségi formában élünk kölcsönös pszichológiai kötelékekkel megbéklyózva. A büntetés, legyen az teljes egészében lelki szenvedés, vagy szociális környezet által kirótt, végezetül mindig utoléri azt a személyt, aki elárulta közvetlen környezetét. Az ember számára az egyik legbonyolultabb feladat a társasága ellen irányuló hitszegő gondolatainak elnyomása. A társadalom büntetése utol éri azt, ki elárulja környezetét, és ha a büntetés lecsap a vétkesre, általában túl késő van ahhoz, hogy gyógyírt hozzon a jóvátehetetlenre. Egy személy jellemét gyakran a társaságáról ítélik meg. Ez azt jelenti, hogy nagy gondossággal kell eljárunk közeli barátaink megválasztása során.

A múltban magányosan gyakoroltam a hegyek között. Gyakran követtem csaknem teljesen elhagyott ösvényeket. Más karate iskolák tagjai eretneknek kiáltottak ki. Majd az idő múlásával rájöttem, hogy az emberi teremtményeknek szoros kontaktusban kell élniük egymással. Rövidesen azt vettem észre, hogy a közeli emberi kapcsolatokkal erősített karate módszerem meghozta a megoldást számtalan gyötrő tanácsalanságomra és zavartságomra.

Számos jó barátom és tanítványom tisztel, bár van és volt néhány szerencsétlen kapcsolatom is. De ahogy visszatekintek a múltba, látom legalább annyit tanultam a rossz barátoktól, mint a jóktól. A keserűség és fájdalom nehéz próbáit küldte néha rám az Ég, hogy átformáljon és megerősítsen. Mindezek gyakran több fájdalmat okoztak, mint karate ellenfeleim csapásai.

Ebben a könyvben egy fukitófiát ajánlok, amelyet személyes tapasztalataimból merítettem. Teszem mindezt azzal a reménnyel, hogy segít olvasóimnak elkerülni jó néhány kellemetlenséget, mellyel tanításom és tanulásom során találkoztam, s egyben segítséget nyújtanék olyan dolgok megértéséhez, amelyek számomra az élet értelmét jelentették.

Eszmék és törekvések

Amikor gyermek voltam úgy tanítottak mindig úgy éljek, hogy soha ne kelljen szégyenkezni a család, tanárain vagy barátaim előtt. Könyv nélkül megtanultunk egy kínai verset, melynek lényege: ha egy férfi elhagyja otthonát, szívében eszmékkel és törekvésekkel még halála árán se térjen vissza anélkül, hogy ne érte volna el, amit kívánt. Zöld halmok sírok számára az emberélet útján végig mindenütt találhatók.

Az ifjú gyermekek manapság nem foglalkoznak, és azon csodálkozom, vajon mihez kezdenek hasonló útmutatások nélkül. Lehetséges, hogy a modern iskoláztatás - mely egyenlősi irányba messze visz, de nem ülteti el a hatékony szellem magvait - segít az ifjúságnak eredményeket elérni, és megkönnyíteni a pályaválasztást?

Természetesen egy olyan társadalomban, amely a béke áldásait élvezzi, megfelelő lehet egy ilyen neveltetés. Az ifjú boldogulhat, ha más egyéb nincs is birtokában. Találhat munkát, megnősülhet és családot alapíthat. De valójában ez elég? Kielégítő-e az emberi élet eszmék nélkül? Véleményem szerint az ilyen teljesen értéktelen. A könnyű út - amelyen mindig azt tesszük, ami a legkényelmesebb - a bukás útja. Az emberi élet akkor lesz erős és ragyogó, ha edzik és csiszolják. Az ember ösztönös életerejéből jut el a felnőtt korig. Néha - rendszerint a serdülőkorban, a pubertálás elején - a félelem és a tapasztalat hiánya ellenére az egyén ráébred saját jellegzetes egyéniségére. Rádöbben, hogy önálló eszméi vannak, és valószínűleg választ magának egy személyt, aki megtestesíti az ideáit. Majd jóformán e személy tulajdonává válik, és minden lehetséges módon utánozni igyekszik. Tudatos ráébredés a célirányos erő kifejtésének szükségességére, a cél iránti teljes odaadás, valamint a saját életvitellel kapcsolatos eljárások, ezek azok, amiket én vágyak és törekvések alatt értek. Észben kell azonban tartani azt, hogy amit ezekkel a szavakkal megpróbáltam kifejezni - közönséges és pszichológiai értelmezését az eszmék és törekvések - egyáltalában nem azonosítható egyfajta hős imádatával, amelyet néhány serdülőkorú gyakorol.

Néhány szót kell szólnom a helyes viselkedés képességéről, valamint a szégyenérzetről, mely mindkettő óriási jelentőségű a serdülőkorban. Ezzel kapcsolatban egy történetet mesélek el, mely velem esett meg kora ifjúságom idején.

Kilenc éves koromtól kezdtem el a Tizenhét Technika tanulását egy bizonyos Yi úr felügyelete mellett. Az osztályunkban olyannyira fizikai erőfölényben voltam a többiekkel szemben, hogy még az öt - hat évvel idősebbek is tartottak tőlem. Körülbelül két év múlva Yi úr elhagyta a nővérem farmját, ahol mindeddig alkalmazásban volt.

Kiábrándultságomban és mintegy távozása elleni tiltakozásul, kötözködni és verekedni kezdtem más fiúkkal, és kezdtem büszkévé és beképzelté válni. Egy napon, lehettem tíz vagy tizenkét éves, háborúsdit játszottunk néhány környékbeli fiúval. Egy általam elhajított kő súrolta egy arra haladó kislány lábát. S miközben szidott - " Nem kellene kövekkel dobálóznod, még megsebzél valakit! " - rossz szellem uralkodott el rajtam. Túl fiatal voltam még, hogy fizikai vágyat érezsek a kislány iránt, aki nagyon csinos volt. Testvéreim és a többi fiú az ujjukkal mutogattak és suttogtak valamivel

távolabb. Ahogy a kislány folytatta az útját, követni kezdtem bohóckodó módon, majd hirtelen hátulról átöleltem és felemeltem. Rémülten kiáltozni kezdett barátaim kitörő lelkesedése közepette.

A viharos ünneplés ellenére, lévén még gyermek elvörösödtem és elrohantam, mint egy megrémített nyúl.

Később, sokkal keményebb büntetéssel kellett szembenéznem, mint ahogy azt elsőre elképzeltem. Apám a kislány édesanyjától tudomást szerzett az ügyről, még aznap este vacsora után keményen fejbe koppintott réz pipaszárával, hátrakötötte kezeimet, számtalanszor a hátsó felembe rúgott, majd bezárt egy fészerbe. Hirtelen rájöttem, hogy bár semmit sem tudok a szexualitásról, mégis komoly kapcsolat van vétkem nagysága és a büntetés szigorúsága között. Apám így kiabált: " A te korodban hogy mer valaki így szórakozni a lányokkal? Az ilyen kölyök, mint te végül csúnyán ráfázik."

Ahogy szótlanul feküdtem a fészemben, apám szavai vízhangzottak fülemben. Bár nem sírtam miközben ütött és vert, most egyedül a sötétben keserű könnyeket hullattam. Elhatároztam, hogy oly derék leszek, hogy apámnak soha se legyen oka panaszra rám ismét. Ami igazán fáj az nem a pipaszár csapása, vagy egyéb fizikai fájdalom, hanem a szidalmak melyeket apám a fejemhez vágott. Amire elhatároztam, hogy olyan emberré válok, akinek sohasem kell szégyenkeznie, könnyeim is felszáradtak. De aztán ismét sírva fakadtam, amikor anyám jött és kioldozott. Azt mondta, túl nagy vagyok már az ilyen ostoba csínyekhez, és további szégyent hozok magamra, ha nem erőltetem meg magam a tanulásban. Kedves meleg szavai meleg benyomást tettek rám, és ha nem is lettem eminens ezután, de sokkal nagyobb érdeklődéssel fordultam az olvasás felé. Későbbi életem folyamán, amikor már elköteleztem magam a karate mellett, a könyvek jelentős támogatóvá és a segítség kiapadhatatlan forrásává váltak számomra. A jó könyvek olvasása jó eszméket plántál az ember agyába, hasznos vágyakat fejleszt ki, és elvezet a jó barátok helyes megválasztásához. Természetesen a könyvek nem jelentenek mindent az ember életében, de számtalan dolgot nyújtanak különösen az olyan ember számára, mint én, aki aktív és tartalmas életet akar élni. Emlékszem egy könyvre, amelyik mély benyomást tett rám ifjúkoromban, és ugyan ilyen hatása volt a szerző számos tisztelőjére is.

A könyv Otto von Bismarck /1815 - 98/ a német birodalom porosz kancellárjának életrajza volt, szerzője Yusuke Tsurumi Japán életrajzíró. Ez és egy másik, Benjamin Disraeli híres angol miniszterelnök életrajza oly mélyen meghatott, hogy késő éjszakáig gondolkodtam a két hatalmas emberről, s titokban sírtam is. Ahogy az jól ismert, Bismarck militarista földbirtokos családban, a kiváltságos junker osztályban született. Majd a német birodalom kancellárja, és I. Vilmos császár barátja lett. Egy gőzgép energiájával, alig két három év alatt egyesítette Németországot és oly hatalmassá tette a nemzetet, hogy az képes volt Európa nagy részét ellenőrzése alá vonni. Ifjú fülemben Bismarck szavai, hogy Németország problémáit vérrel és vassal kell megoldani, igen erős visszhangra találtak. Elhatároztam, hogy Kelet Bismarck-jává válok. Természetesen erős, képzett karatés akartam lenni, de azon elhatározásom, amely szerint egy életre a karatéhoz láncolom magam, egy későbbi fejlemény következménye volt. Mellesleg Bismarck, mint vonzó egyéniség örökre megmaradt számomra. Olyanná válni, mint Ő, ez volt ifjúkorom álma.

Úgy éreztem tisztáznom kell eszméim és törekvéseim természetét ezzel kapcsolatban. Nem hiszem, hogy a hatalmas eszmék szükségszerűen együtt járnak a dicsőségre való törekvéssel. Bismarck nagysága és vívmányai kétségbe vonhatatlanok, de az ami engem felkavart és lánggra gyújtott, az töretlen hite és hihetetlen tettekre készsége volt. A célok különbözősége elkülöníti az eszmékkal teli célirányosságot a pusztá érvényesülési vágytól. A gazdagságért és a dicsőségért küzdeni szimpla becsvágy, az eszmék sokkal magasabb szinten humánus lelki alapokon állnak.

Confucius válogatott szemelvényeiben azt olvashatjuk, hogy az eszmék után törekvő ember tökéletesen erkölcsös és nem tesz semmit, hogy megsértse ezt a tisztaságot, de mindig kész feláldozni életét annak céljaiért.

Amint a fentiek jelzik, a törekvéseknek mindig tisztáknak és önzéstől mentesnek kell lenniük. Semmi köze nincs az olyan típusokhoz, kik csak vagyont, az élvezeteket és a népszerűséget hajhásszák. Az eszmei törekvésekkel felvértezett ember küzd a felületes vágyaival és megkísérli ellenőrizni szenvedélyeit. Ahogy visszatekintek életem során néha engedtem sekélyes vágyaimnak, de soha nem adtam fel eszmei törekvéseimet teljesen. A lélek mélységeiből feltörő eszmék lelki szükségletek, és áthatják az egész életet lehetővé téve, hogy az ember képes legyen meghalni a céljaiért.

Minthogy még mindig a Kelet Bismarckja akartam lenni, tizenhárom éves koromban elhagytam otthonomat és Tokióba mentem. Akkortájt mikor beiratkoztam egy repülőiskolába Japán már a II. világháború felé sodródott.

Elhatároztam, hogy a nemzetet a légierőknél szolgálom. Ez összhangban volt azon vágyaimmal, hogy olyan legyek mint Bismarck, aki lelkes patrióta volt. Szolgálatom alatt folytattam karate tréningjeimet. Tizenötévesen elértem a shodan fokozatot, s mire a tizennyolcat betöltöttem, már a két dan is a birtokomban volt. Majd önként jelentkeztem speciális támadó feladatokra. Ez azt jelentette, hogy a szó szoros értelmében útlevelem volt a halottak birodalmába. Majd hirtelen jött a Potsdami Deklaráció és a birodalmi rádió bejelentése a kapitulációról. Sírtam. Az ország, amiért képes voltam életemet feláldozni vereséget szenvedett, mielőtt megtehettem volna kötelességemet. Nincs sajnálni való azon, ahogy az ifjúságomat leéltem. Szerencsére mindig volt valami szeretetre érdemes az eddigi életem folyamán. S ott álltam jómagam egy szomorú ifjú ember, akinek nem volt veszteni valója.

Manapság rengetegen nem tudnak mit kezdeni értékes ifjúságukkal. Egyszerűen elengedik magukat, kicsinyes vágyaik kielégítésében. Egy ember eszmék és törekvések nélkül olyan, mint egy kormányát vesztett hajó, vagy mint a versenyló kantár nélkül. Mai társadalmunkban sajnos számos ilyen személy található. A háborút követő esztendőök nyomorában és káoszában lelkileg én is zavarodott voltam. Azonban elhatároztam, hogy a harci művészet emberévé válok, mint a nagy Miyamoto Musashi /1584 ? - 1645/. Amikor szellememet és testemet ismét jó kondícióba hoztam rádöbbsentem, hogy eszméim és törekvéseim oly égetőek ismét, mint soha. Egyszer egy fenyőfa gyökérzetén ülve egy sziklán, a fényes csendes óceán végtelen tükrét szemlélve ráébredtem, hogy egyetértek Confuciuszal: Aki tiszta testében olyan, mint az életerő istene.

Az eszmék és a törekvések tartalmas irányt adnak az életnek. Azok az emberek, akik részesei egy magasabb rendű törekvésnek, részesei az igaz barátságoknak is.

Legtöbb barátomnak van egy közös jellemvonása: végtelenül nagylelkű és nemes szívű személyek. A modern japán társadalom kicsinyessége elszomorítja őket. Félrevonulnak, mert kiakarják terjeszteni szárnyaikat és nem zavartatják magukat kicsinyes számítgatásokkal. Céljaik nagyok, és mint a kínai sárkány szilárdak az elkötelezettségben. Mindannyiuk szellemileg gazdag és értékes eszmékkal és törekvésekkel telített. Úgy hiszem jól példázzák az igazságot, hogy az emberiség magasabbrendű eszméi és törekvései, magasabbrendű egyénhez kötődnek. Az eszmékkal és törekvésekkel átitatott emberre mindig rámosolyog a szerencse. Az ilyen személyek bizonyosan jó barátokra lelnek.

Önmagukat soha félre nem vezetve rájönnek majd, hogy eszméik és törekvéseik bátorságot ad nekik. A világ számos részén a törekvések és az eszmék hiánya barátságok hiánya, a magányosságot és a bizonytalanságot jelentik. Az ilyen helyzet csak katasztrófába torkollhat. A japán történelem jelentős katonai egyéniségéről Hōjō Sōnu-ról /1432 - 1519/ szóló könyvben a következő megjegyzés áll: Az, aki a lustaság és elkorcsosultság felé vezet nem lehet igaz barát, a valódit keresni kell az ismerősök között.

A szorgalom

Ha valaki megkérdezné tőlem, hogy egy ember idejének legnagyobb részét mire áldozza azt felelném: Edzés és edzés. Többet eddz mint aludj. Teljesen mindegy, hogy miféle sportot űzöl, nem fogod megbánni, ha megtartod ezt a keményen szigorú szabályt. Az emberi társadalomban - mely az egyetlen teremtmény a Földön, aki tudatában van annak, hogy haladó - a szerzett képességek a legértékesebbek. Az ember gyakorlatilag korlátlan leépülésre képes, de ugyanakkor korlátlan fejlődésre és teljesítményekre is. A siker a célon kívül, a megvalósításhoz nélkülözhetetlen szorgalom záloga. Az olyan ember kinek fellengzős céljai vannak de lusta, feltehetően semmi egyébre nem képes csak kérdésekre. Szándékai pusztá hivalkodások, és minden biztonnyal a hírnév és a gazdagság utáni vágy árnyékolja azokat. Az igazi tartalmas célok olyan körülményeket teremtenek a megfelelő személy számára, amelyben semmiért nem kell szégyenkeznie. Az ilyen megfelelő ember soha nem vesztegeti egyetlen percét sem. Nyilvánvaló hogy a célok természete is nagyon fontos. Ha valaki bizonyos célokat tűz ki maga elé, mindanozáltal ha habozik és hanyagolja azokat, célja soha nem telik meg olyan eszmei tartalommal, amelyet esetleg elvár. Bizonyos, hogy képtelen lesz olyan önképzési módszert kifejleszteni, amely segíti céljai elérését.

Talán erős egyéniségemnek köszönhetem, hogy harminc-egyven éves koromban is - mint bárki más az általam ismert karate iskolákban - keményen edzettem. Ez talán megmagyarázza, hogy tizenöt éves koromban már elértem a shodan fokozatot és mire a tizennyolcat betöltöttem két danos voltam.

Gyermekkoromban termetem alacsony volt, de ahogy folytattam karate edzéseimet megnyúltam. A végén elértem a 175 cm magasságot, ami meglehetősen nyúlánk méretnek számított az én időmben. Manapság a fiatalok magasabbra nőnek. Az edzőteremben a növendékek között csak középmagasnak számítok. Azt gyanítom, hogy alacsony maradtam volna, ha nem szentelem magam a karaténak. Mindebben és számos területén az életnek mindig inspirált, hogy olyan erős legyek, mint a híres japán kardforgató Miyamoto Musashi. Azonban ezen ambíciók ellenére, húszéves korom előtt nem köteleztem el magam a karate mellett.

Amikor elhagytam otthonomat a tokiói iskola kedvéért dolgoznom kellett, hogy megkeressem eltartásom költségeit. Mivel nem hagytam fel a kemény karate edzésekkel elegendő tápláló ételre volt szükségem.

Elhatároztam, hogy a diákétkezdében fogok dolgozni tudván, hogy ott tisztességesen jóllakhatok. Mindig szerettem a tisztaságot, és rosszul lettem a legcsekélyebb piszoktól is. Egyszerűen belebetegszem, ha nincs valami körülöttem a legtökéletesebb rendben, és gyűlölöm a határozatlanságot és a pontatlanságot még más embereknél is.

Tizenöt és tizennyolc éves korom között keményen dolgoztam. azt hiszem egy mai kis - vagy középvallalat vezetője boldogan fizetne kétszeres bért annak,

aki úgy dolgozna, mint én annak idején. Reggel öttől este nyolcig kitöltötte napjaimat a tanulás, az edzés, majd a munka az étkezdében, ahol megpróbáltam kétszer háromszor annyit tenni, mint a munkások, mivel annyira hálás voltam munkaadómnak azért, hogy alkalmazott. Főnököm túl a negyvenen meglehetősen testes ember volt, azt szokta mondani, soha nem látott embert olyan keményen dolgozni, mint akkoriban én tettem. Egyszer megjegyezte:” Darabokra szakadsz, Oyama! ” Amikor beálltam dolgozni az étterem ütött kopott és piszkos volt. Rövid idő alatt azonban újjá varázsoltam, lesúrolva, kifényesítve mindent. Az asztalokat, székeket, lépcsőket, a mennyezetet, minden evőeszközt és ivópoharat. Kitakarítottam a főnök és családja, valamint a többi alkalmazott lakóhelyiségeit, beleértve a mosdókat is. Egyszer túlbuzgóságomban pórul jártam. Az éttermi hagyományokkal ellentétben, a konyhában összegyűjtöttem az edényeket és serpenyőket, majd dörzssporral fényesre súroltam mindegyiket. Arra nem gondoltam, hogy a szakácsok serpenyőiket fekete olaj réteggel bevonva védik a korrózió ellen. Addig fényesítettem az edényeket, míg nem csillogtak, mint az ezüst. A főszakács annyira méregbegurult, hogy tisztességesen fejbevágott egy nyeles serpenyővel. Ezek után mégis jó barátságba kerültünk. Gyakran segítettem elkészíteni neki az ételeket. Végül, olyan gyakorlatra tettem szert, hogy főnököm megkérdezte nem volna-e kedvem átvenni az üzlet vezetését. Nem lelkesedtem azért, hogy átvegyem az étterem igazgatását, de hittem abban, hogy az ilyen jellegű néha fizikailag kegyetlen munka bizonyosan hasznomra válik. Tízszer annyit tudtam volna tenni, ha arról van szó, hogy Kelet Bismarck-jává váljak.

Amikor a háború után elhatároztam, hogy véglegesen és kizárólagosan elkötelezem magam a karate mellett, a komoly elmélyült szorgalom ugyanilyen példáját követtem. Napi tizenkét órát edzettem, reggel hattól este hétig, csak egyszeri étkezési szünettel. Közvetlenül vagy közvetve karatésok tíz - és százezreivel kerültem kapcsolatba, mindazonáltal egyet sem találtam közöttük, aki ilyen keményen edzett volna. Az az ember akiről azt tartották, hogy igen keményen dolgozik, talán félannyit vagy harmadannyit edzet mint én.

Úgy érzem most el kellene magyaráznom azon események láncolatát, amelyek oda vezettek, hogy egy életre elkötelezem magam a karate mellett. A II. világháborút követő hónapokban az élelmiszerek és más létfontosságú cikkek hiánya olyan komoly volt, hogy azt a mai fiatal emberek el sem tudják képzelni. Az egész világ olyannyira lezüllött, hogy a nélkülözhetetlen élelem, pénz, sőt asszony megszerzésének legjobb, egyben egyetlen lehetséges útja a gengszterré válás volt. Teljesen demoralizálva a nemzet veresége miatt, melynek életemet szenteltem, kilátástalan helyzetben voltam. Mindazonáltal már négy danos karatés voltam, és egy férfi az én képzettségemmel és fizikai erőmmel, mint testőr igen hasznos lehetett a gengszterek számára. Elhatároztam, hogy csatlakozom az egyik bandához. Nem voltam valami büszke választásomra, bár teljesen eleresztett luxus életet éltem. A hangulatom örökké borongós volt, s kedélyem levert. Az igazi boldogság nélkül habzoltam az élvezeteket. Minden verekedésből és küzdelemből győztesen kerültem ki, de szívem üres volt. Állandó keserűség ízét éreztem a számban. Végezetül mikor verekedésbe keveredtem néhány amerikai katonával, a megszálló erők főparancsnoksága letartóztatott, és hathavi börtönre ítélt. Erőszakos viselkedésem mögött Japán veresége miatt érzett elkeseredésem lapult. Be akartam bizonyítani, hogy legalább személyesen nem kapituláltam az amerikaiak előtt.

Ám ennek ellenére bűnös voltam - bűnöző. A gondolat kibírhatatlan volt, bár valami hasonlót már tapasztaltam azelőtt.

Amikor egy Tokió melletti repülőtéren teljesítettem földi szolgálatot, megütöttem egy feljebbvalómat. Azonnal bevágtak a katonai börtönbe. Hozzá kell tennem, hogy bajkeverőnek számítottam, aki mindig valami pácba kerül a saját hibájából. Mégis abban, hogy megütöttem a feljebbvalómat némi igazam volt. Valami olyat mondott, amit nem kellett volna neki. Bár a katonai bíróság elítélt, a többi tiszt és a katonatársaim az én oldalamon álltak.

Ám amikor a megszálló hatóságok börtönbe küldtek, csak magamat okolhattam, s szembe kellett néznem az önváddal és a lealjasodásomnak tudatával. Azt kérdeztem magamban, vajon milyen példabeszéd teljesedik be rajtam.

Hol voltak fiatalkori ambícióim, hogy olyan legyen kinek sohasem kell szégyenben elmerülnie? Az amerikai börtönben felidéztem az évekkel azelőtti megaláztatást, ahogy apám megkötözött és egy fészerbe zárt. Az éjszaka csendjében szinte hallottam hangját: ”Semmi jó nem vár erre a fiúra!”

Abban az időben Eiji Yoshikawa regényének egy példánya került a kezembe, amely Miyamoto Musashi életéről szól. Régebben már olvastam és nagyon megindított a nagy kardforgató élete. Újraolvasva a börtönben, sokkal nagyobb hatással volt rám mint azelőtt. Őszinte gondolkodásra készítetted eddigi életemről, és arról hogyan tovább ezek után.

A könyv egyik fejezetében Takuan Soho, Musashit dorgálta, aki éppen egy hatalmas cédrusfán lógott. Takuan figyelmeztette az ifjú embert, hogy erejét és ügyességét a többi ember, vagy az egész nemzet érdekeibe kellene állítania. Elmondta, Musashinak szégyenkeznie kellene, amiért ember létére ily sokáig elzárkózott társaitól, s mint egy vadállat élt. Takuan szerint ezért Musashi szomorú véget ér majd. A börtönben tökéletesen megértettem, amit Musashi bizonyára érezhetett. Átéreztem ennek az előrejelzésnek a fontosságát, és újra meg újra átolvasván sírni kezdtem. Lassan közelgett szabadulásom napja. Musashi is olvasgatott, amikor a Shivasagi kastélyban raboskodott. Huszonegy éves volt én akkor huszonnégy. Időről időre hálát adtam Eiji Yoshikawa írónak. Úgy éreztem, hogy Takuan szavait Yoshikawa kiáltja felém: ”Hasznosítsd erődet a közösség szolgálatában.”

Japán kapitulációja után elveszítettem nemzeti érzelmű céljaimat, amelyek ez idáig irányították tetteimet. A háború utáni börtönben töltött hónapok során rá kellett jönnöm, hogy előbbi céljaim nem képezték jelentős részét életemnek.

Rá kellett döbbenem, hogy a céloknak olyan nagyoknak és távolbamutatóknak kell lenniük, amilyenek csak lehetségesek. Megállapítottam, hogy a hagyományörzés és a lépésről - lépésre való haladás a választott ösvényen az egyetlen lehetséges módja a célok elérésének. A problémám az volt, hogy még nem találtam meg az eszméim és törekvéseim útját. A hazafiúi érzéseim, amelyet a nemzet tragédiája miatt éreztem őszinték voltak. a katonai pálya viszont már bezárult minden ki előtt, és a nagyvilágban nem leltem követhető utat.

Néha előfordul, hogy szorgalmas ifjú emberek, akiknek szándékaik komolyak, mégsem érnek el sikereket céljaik megvalósításában. Hosszú karateoktatói pályafutásom során találkoztam az egyértelműen kiválasztott út hiányával, mely gyakran okozza a fent említett sikertelenséget. Ha valaki kettő vagy több irányt szab meg magának, bár lehetséges, hogy jelentős fejlődésen ment keresztül, de ha csak egy

útra szűkíti le erőfeszítéseit elkerülheti azt, hogy elképzeléseit időről - időre kénytelen legyen megváltoztatni. Az ilyen emberek sokoldalúak lesznek, de soha nem jutnak el a mélységekbe. Fontos dolog, hogy csak egy utat válasszunk. A légzés létfontosságú az ember számára, de alapos eredményesség melyet egy keskeny, magunk által taposott ösvényen érünk el, szintén nélkülözhetetlen. Egyedül az amerikaiak börtönében, ahol alig érintkezhettem a körülöttem lévő emberekkel, egyetlen reménysugár éltetett. Ahogy kitekintettem a nehéz vasrácsos ablakon, ünnepélyesen megfogadtam, ha szabad leszek megint egész szívemmel egy út mellett kötelezem el magam, s ez a karate útja lesz.

Japán elvesztette a háborút, de a japáni szellem, a japán harcművészet szelleme töretlen maradt. Tartozom ezzel azoknak az embereknek, kik elpusztultak a csatákban, hogy megőrizték ezt a szellemet. Bár nagy szerelemben voltam egy asszonnyal, abban a pillanatban, amikor kiszabadultam, azonnal elvonultam egy elhagyott hegyvidékre, ahol elkezdtem másfél éves igen szigorú karate edzéseimet. Ez volt az az idő, amikor megtettem a kezdő lépéseket a karate útján, apránként de teljes határozottsággal. A filmekben és a televízióban gyakran láthatjuk, hogy a háborús hősök a döntő pillanatban legyőzik náluk erősebb ellenfeleiket. Ámbár az a pillanat egy hosszú eseménytelen, látványosságoktól mentes edzés sorozat eredménye. Az edzés azonban több mint a mindennapok több órás robotja. Egyesek annyira átéli, hogy az idő repül az edzések alatt, s alig hogy elkezdődött a reggeli adag, egyszerre este lesz. Aki ilyen módon edz, annak fel kell adni a közönséges szórakozásait és felüldüléseit. Erős akarattal és eltökélt céllal kell rendelkeznie, mely képessé teszi, hogy ellenálljon a csábító kísértéseknek. Eiji Yoshikawa, Miyamoto Musashi életéről szóló regényének előszavában azt írja, hogy Miyamoto az emberi lény állandóan csatázott saját belső kétségeivel, és ösztönös fájdalommal. A világegyetem, amelyben élünk, végtelen és a sors által elrendelt szenvedések összessége. Miyamoto lelkének alakját egy szál törékeny kardpengéhez hasonlíthatjuk. A bölcsesség melyet csatáiból merített, Buddha útjának követése volt. Az ösztönös szenvedések alatt Yoshikawa azokat a testi vágyakat érti, melyeket minden ember születésétől kezdve magában hordoz. Nem számít, hogy egy ember mennyire elkötelezett egy cél iránt, a belső szenvedések nagyon erősek és hatékonyak. Ha valaki távol a világtól él egy elhagyott helyen, szíve társaságra vágyik. Egy beszélgető partner hiánya a legfájdalmasabb érzés lehet, amit az ember valaha is érezhet. Mégis ily körülmények között edzeni és küzdeni, az ilyen kísértésekkel kétségtelenül jelentős eredményeket produkál. Mégsem ajánlom, hogy a fiatalok elvonuljanak elhagyott vidékekre csak kizárólag a karate edzések miatti elkötelezettségből. A test ilyen túlterhelése kísértésbe ejti az embert, hogy mindent feladjon. Nem tudom a magányos félrevonulás értékét mindenki esetében meghatározni. Mindazonáltal ha az elszigetelt életmódban végrehajtott edzéseket valaki véghezviszi, úgy számára az biztosítékot nyújt a mindent felülmúló erősség birtoklása felől. A tréningeket el lehet a hegyekben végezni, de ugyanúgy egy nagyváros szívében is. Ha valaki szívében az iránt ég, hogy mindent megtanuljon arról a módszerről és útról, amit választott, úgy akkor élete minden percét az edzésnek próbálja szentelni. Ám néha az ilyen teljes elkötelezettség különös hírnevet szerez az ember számára.

Newtont bolondnak tartották, mert bezárkózva dolgozószobájába elfelejtett enni és aludni is, óráját az orvoságos edényeiben tartotta, egyszer pedig meg akarta enni azt a

tojást amiről azt hitte, hogy már megfőzte, de valójában csak a kezében tartogatta. Hideyo Noguchi éjjeleit és nappalait a laboratóriumában töltötte, egereket tartott a zsebében melyekkel gyakran beszélgetett. Mint számos feltalálót és tudóst, őt is örültnek tartották. Engem szintén a dilisek közzé soroltak, amikor lejöttem a hegyekből. A gyerekek ujjal mutogattak rám és nyíltan hülyének neveztek. Jónéhány barátom elfordult tőlem. Azt mondták: ” Micsoda örült ötlet, hogy ott fent napkeltétől napnyugtáig csak tréningezik? ” Megértettem volna őket, ha önálló edzőtermet alakítanak és ott tanulókkal foglalkoznak. De mi célja lett volna, hogy ezt tegyék? Ez nem hoz számukra egy fillér hasznot sem.

Dogen a Zen híres papja / 1200 - 1253/ a meditáció komolyságát hangsúlyozta és javasolta. Számomra a komolyság volt a kulcsszó az aktív edzések során. Pihenés nélkül minden pillanatban mozgásban voltam, és általában extázisba estem attól amit csináltam. Az emberek azt gondolják háborodott vagyok. Néha valóban tébolyultan edzettem egész nap, csupán abból a pénzből élve, amit kedvesem keresett meg otthon, és azzal a tudattal juttatott, hogy bármikor eltűnhetek évekre anélkül, hogy egy képeslapot küldenék neki. Tizenkét jelmondatot állítottam össze, amelyeket még tanítványaimnak sem meséltem el abban az időben. Íme a második a sorban: A harci művészet útjára lépni, és azt megtanulni olyan, mint a sziklamászás mindig előre kell haladni pihenés nélkül. A pihenés nem engedélyezhető, mert visszaesést okoz a kivívott eredmények terén. Napról napra meg kell őrizni és csiszolni kell a technikát, de csupán egy nap henyélés az összeomlást okozhatja. Ezt mindenáron meg kell akadályozni.

Nap mint nap meg kell próbálni kitágítani fizikai korlátainkat. Csinálj naponta több fekvőtámaszt, mint amennyit tegnap tudtál! Döntsd meg a rekordot!

Ha a rekordok megdönthetetlennek tűnnek, teljes erőddel és szellemeddel túlszárnyalni igyekezz azokat! Ez a tréning jelentése és értelme. Amikor ezeket a korlátokat valaki ledönti, friss erő - mind szellemi, mind fizikai - birtokába jut. Teljesen új és más ember lesz. Mindig emlékezni kell arra, hogy a korlátok ledöntésének szenvedései új erőt adnak. Az edzés azt is jelenti, hogy ezt mindig észben kell tartani a napi erőfeszítések során, száz és ezer napon át. Az ősi módon való és ennyire kiterjedt edzések folytatása tartalmaz célok és kihívások nélkül csak pusztán szabadgyakorlatnak minősül. A harci művészet értelmének végső jelentését nem a szóbeli magyarázatok állóvizében lehet. A legfontosabb, hogy apránként mindig előre haladjunk.

Az aki követi ezt az utat, egy napon ráébred, hogy sokkal erősebb, gyorsabb, erőteljesebb és jobban képzett az összes technikában, mint ahogy azt gondolta. Ellenfelei akik erősebbnek, nagyobbak tünnek, most kicsik és gyengék.

Ám még az olyan emberek, akik megszállottaknak tűnnek a gyakorlásban is, lehetnek lusták, de akik ötször olyan hosszú ideig és tízszer olyan jól dolgoznak, mint az átlag azok néhány év alatt egyedül állóvá válnak.

Meg kell azonban mondani, hogy az önelégültség még jelentős fejlődés esetén is a kisszerű célok kitűzését bizonyítja. Az igazi jó eredmények csak a csúcsok. Minden diadal mögött egy meghódított csúcs húzódik. A végső cél a lelki egyensúly elnyerése. Hírnév és győzelem képzett ellenfelek fölött csak mérföld kövek az idevezető út mentén.

A bátorság

Gyakran kérdezik tőlem, hogy miért szükséges a bátorság bármely küzdelemhez, vagy általában az egész élethez. Nem kétséges az emberek azt gondolják, hogy vakmerőséggel telített vagyok, mivel életem során számtalanszor kerültem olyan szituációba, amikor egy pillanaton múlt élet és halál kérdése. Az az igazság, hogy különböző helyzetekben különböző reakcióim voltak. Magamat szégyenteljesen gyávának tartom. Mindenkinek van tapasztalata a félelemmel és a bátorsággal kapcsolatban. Ezek az érzések az egyén szellemi kondíciójától és a pillanatnyi körülményektől függenek.

Mindazonáltal a bátorság lényeges dolog. Senki sem szeret félni, és bizonyos vagyok, legyen az férfi, vagy nő, mind egyformán szeret erős lelkű lenni. A leggyorsabb útja a bátorság megszerzésének az, hogy követjük az általunk kiválasztott utat, és hajlandók vagyunk életünk árán is ragaszkodni az igazsághoz. Aki követi a kiválasztott utat és összekapcsolja azt másokéval, valamint megingathatatlan saját hitében és bízik szerencséjében, annak nincs semmi félnivalója. Már idéztem azokat a sorokat, amelyek a tisztahitűséget az életerő istenével azonosítják. Ez azt jelenti, hogy annak kinek a szelleme tiszta, nincs semmi oka a félelemre, ha nem kell semmiért szégyenkeznie és nincsenek kétségei a követett út felől, melyet ő maga választott. Az ilyen személy már életét szentelte mások szolgálatának, és ezért felkészült minden veszéllyel szembenézni teljes nyugalommal. Socrates átámasztja álláspontomat. Ő először akkor szerezte vakmerő hírnevét, Mikor hadnépe és ellenségeik oly közel álltak meg pihenőre, hogy szinte láthatták egymást. Socrates elsétált az ellenséges vonalakig, hanyagul megsejmelve az ottani helyzetet megfordult és félelem nélkül visszasétált. Később a nagy hazafi visszautasította a szökés lehetőségét, akkor amikor az athéni törvényszék lecsukatta és bíróság elé állította. A végén nagy bátorsággal hajtotta fel a méregpoharat, amely a halálos ítélet egyik módja volt akkoriban. Socrates a megalapozott igazság embere, aki meggyőződött saját filozófiájának helyességéről, nem ismerte a félelmet. Hasonló elszántság és eltökéltség az igazság mellett mindannyiunknak segíthet bátran szembenézni, a mindennapi élet kis és nagy kérdéseivel.

Miyamoto Musashi elmondja, hogy semmit sem bánt meg tettei közül. Ha bízol saját magadban, eszméidben és gondolataidban, valamint mindig a tőled telhető legjobbat nyújtod, soha nem kell sajnálkoznod cselekedeteid végkifejletei eredménye miatt. Félelem és remegés jut osztályrészül annak, aki miközben fukarkodik az erőfeszítésekkel, mindig azt reméli, hogy minden pontosan úgy történik, ahogy elképzelte. Emlékszem egyszer rémületbe estem egy mérkőzés sorozat kimenetelét illetően, amelyen az Egyesült Államokban vettem részt. Ellenfelem egy híres nehézsúlyú bokszoló volt, kinek csapásai halálosak is lehettek és rettenetes erejével földhöz vágthatott volna eltörve nyakamat. Amerikában minden üzlet. Ötszáz dollár volt a verseny díja és a bokszoló olyannyira égett a vágytól, hogy egy kis japán karatézót helyretéve növelje népszerűségét, hogy életem megóvására bizonyos, hogy különösebb gondot nem fordított volna. A küzdelemre való készítenem nem a pénz utáni vágy, vagy a karate hírnevének növelése volt. Engem a karate szenvedélyes elkötelezettjeinek büszkesége vezérelt. Biztos voltam a karate hatásosságában és bíztam saját technikai képességemben is. Ebben az időben egy profi menedzserrel

dolgoztam és úgy éreztem, hogy az ő

érdekeiért kellett volna küzdenem. Az első fordulóban véletlenül a Nagy Togóval sorsoltak össze, mivel nem akartam kiállni azzal a vad fickóval, szándékosan elveszítettem ezt a mérkőzést. Abba is hagytam ezt a fajta munkát, és hirdetés útján egy-egy emberes karatebemutatókhoz kerestem ellenfeleket. Azokban az időkben ez nagyon szokatlan dolog volt. A Nagy Togó meghívott engem és Kokichi Endo-t az Egyesült Államokba, mint a japán karate és judo jelentős képviselőit. Bár meglehetősen üzleti szellemű - melyet jómagam elítéltem - a Nagy Togó igazi japán hazafi volt, és respektálta idealizmusomat és nagyon kellemesen viselkedett velem szemben. Azon kívül, hogy kritikusan értékeltem személyét, semmi okom nem volt, hogy elítéljem őt. Nyernem kellett volna a bokszoló ellen, de számos dolog zavart. Először, idegen országban voltam, ahol számomra teljesen idegen és érthetetlen pénzügyekkel kellett foglalkoznom. Másodsorban egy hatalmas és roppant erős becsvágyó emberrel kellett szembenéznem. a mérkőzés megkezdése előtti naptól egészen az utolsó pillanatig tartó időmet, a félelem rohamai és a jámbor imádságok töltötték be. Teljesen vérszegény kondícióba kerültem. Azonban visszalépésem nem a gyönyörű barátnőmhöz fűződő mély vonzalom miatt történt. Ezek a dolgok az aktivitást és a gyönyört kölcsönzik az életnek, de akkor, amikor elmém tökéletes tisztaságára és a célra való erős koncentrálásra van szükség, az ilyen dolgok igen gyötrők. Valamikor, ha nem előbb, hát később egyszer mindenkit meglep a haláltól való félelem. Borzasztó tudni, hogy a halál az egész világ tudásának és ismerésének a végét jelenti. A vallások és a filozófiák minden fajtája azért fejlődött ki, hogy segítsen megbirkózni az embereknek ezzel a félelemmel. Néhány vallás ragaszkodik ahhoz, hogy az embernek úgy kell élnie, hogy kiérdemelje az áldott állapotot, amely majd eléri az egész világot. Néhány filozófia, mint például a Zen azt mondja, meg kell próbálnunk elérni ezen a világon egy olyan tudati állapotot, amely túllép az élet és halál kérdésein. Mindegyik megközelítés jelentőségteljes lehet, ha az a személy, aki követi ezeket, szándékaiban komoly és szorgalmas. Véleményem szerint a legjobb és legjelentősebb módja szembenézni az élet és a halál kérdéseivel az, hogy az embernek küldetése legyen, ápolja ezt a küldetést és terjessze a legszélesebb szociális rétegekben. Kevés ember képes a világtól teljesen elkülönülve élni. A legjelentősebb élet a személyes igazságérzeten alapszik és azon, hogy azt lássák, hogy ez az igazság mindenhol érvényesül. A Zen papok nyugodt elmélkedését a meditáció pózban, nálam helyettesíti az elmélyülés, amelyet a kimerültségig fokozott karate edzések során tapasztalok. Az izzadságban fürödve teljesen átadva magam annak, amit csinálok, az edzések során túlemelkedek az élet és a halál kérdésein. Ily módon lehetséges számomra kiküszöbölni a gyávaságot. A mérkőzések előtt addig dolgozom, míg testem és lelkem is rugalmas és hajlékony nem lesz. Amikor az összecsapás megkezdődik, a közönség kiabálása és tapsa épphogy csak érzékelhető számomra. Semmi másra nem gondolok, még a győzelemre és a vereségre sem, de képes vagyok kivédeni ellenfelem támadásait, és sajátjaimmal megkontrázni azokat. A bátorság a teljes áthatottságot jelenti. Aki tudja ezt képes maximálisan érvényre juttatni erejét, és az olyan ember számára, aki a maga választott út szerint él ez elég is. A felelősség nélküli tömeg meggondolatlanul kritizálhat a győzelem vagy a vereség véletlenszerű tényei alapján. Ám a küzdő, aki hisz akciójának helyességében érdektelen a dicséretben vagy hibáztatásban egyaránt. E gondolatot szemelőt tartva kell edzenie mindenkinek, hogy figyelmen kívül hagyassák a félresikerült kritikákat a szemlélőktől akiknek nincs

fogalmuk az elkötelezettség és teljes koncentráció útjának követése során fellépő nehézségekről. Amennyire közömbös a félretájékozottak véleménye, oly közömbös lehet az élet és a halál, valamint a szegénység és gazdagság kérdése is. Egy bekezdést igen szeretek a Lieh-tzu-ban, ami egyébként neo-Taoista klasszikus mű, és a kereszténység után a harmadik századi Kínában íródott: "Az élet olyan, mint a halál, a gazdagság olyan, mint a szegénység, az emberek olyanok mint a disznók, s önmagunk olyanok vagyunk mint az emberek."

Aki ezt elmondhatja az felért a csúcra: igazi bátorságot szerzett. A hős férfi képes meghalni este, ha reggel megértette a kiszemelt út igazságát. Ez nem azt jelenti, hogy keresi a halált, de amikor az eljön, megalkuvás nélkül kész szembenézni vele.

Tanítván a karatét mindenféle növendékkel találkoztam, kik különböztek személyiségükben. Néhányukban megvolt az erő, hogy kiválóak legyenek. Mások lusták voltak. Hat hónapos periódus alatt, vagy egy év elteltével, nagyon nehéz meghatározni azokat a távlatokat, ahová egy ifjú fejlődhet. Néhányuk jól összefogott volt és gyors fejlődést produkált először. Majd pihenve babérjain lustává vált, és hirtelen azt tapasztalta, hogy azok az emberek is le hagyják, akik kezdetben sokkal kevésbé voltak ígéretesek. Néhány ígéretes növendék azonban soha nem jut messzire, mert túlságosan elkerülik a képzett ellenfeleket, és nem vesznek részt bajnokságokon. Ha riválisaik vannak, kerülnek azokat. Csak azokkal az idősebb tanuló társaikkal csapnak össze, akik szeretik és védik őket. Ezért körülöttük az edzőtermen belül egy ilyen fajta külön klikk fejlődik ki. Ez lehet egy fajta életvitel. De én egyáltalán nem helyeslem. Ha valaki néhányszor veszít, nem kell még azért aggódnia. A fájdalmas kisebb sérülések csak arra jók, hogy az embert még erősebbre neveljék. Ha valaki veszít, meg kell találnia miért, és edzenie kell lelkének teljes erejével, hogy kijavítsa hibáját, mely a vereséget okozta. Az az ember, aki lemarad, - nem vesz részt jelentős versenyeken, vagy nem megy el az ajánlott amerikai útra - talán barátokat szerez szerénységével. Azonban néhány éven belül maguk mögött hagyják a jóval szorgalmasabbak, akik maximális erőbedobással fejlesztik erejüket és ügyességüket, és ezért végigszenvedik a karate összes lépcsőfokát. Miközben mások folyamatosan haladnak előre, a szerény kisszerű ember saját pitiáner világában megreked.

Néhány ember számára az értelmiségi munka, kis családi ház a külvárosban, maga a család, és az apró boldogság kielégítő. Jómagam azt hiszem, egy férfinak keresni kell a sokkal kalandosabb küzdelmeket, és meg kell próbálnia valóra váltani álmait, törekvéseit ebben a kispolgári konzervatív világban. Mindannyiunknak megvannak a magunk félelmei. Mindegyikünk fél a vereségtől, fél a haláltól. Mégis a lemaradás a legjobb útja, hogy gyávák maradjunk örök életre.

A bátorság megtalálásának útja az, hogy keressük azt az összecsapások területén. A győzelem záloga pedig a halálra való elszántság a csatákban.

Ez az önfeláldozás fontosabb, mint a gyakorlottság és az erő, mert rendkívüli állapotot idéz elő az agyban, mely elképesztő erőt indikál ilyen esetekben.

Mindenki hallott már történeteket általában gyenge fizikumú gyermekekről, akik katasztrófák idején elképesztő fizikai erőről tettek tanúbizonyságot. Mindez azért lehetséges, mert a rendkívüli állapot és az életveszély tömértelen energiát szabadíthat fel. Mindez kapcsolatban áll az élet és halál kérdéseinek tudatos átlényegülésével, ahogy azt a Zen Buddhizmus tanítja, és a Kelet számtalan katonai vezetőjének és hősének élete példázza. Megkockáztatva, hogy ismétlem magam, ki kell jelentenem,

hogy az igazi bátorság megszerzésének útja nem a papok elszigetelődése, hanem áldozat a célért és mások javáért.

Ismételt részvétel a küzdelmekben egyfajta vallásos tréningnek tekinthető.

Aki kész feláldozni életét bármilyen problémával bátran szembenéz. Aki kivívja mindig igazságát, és mások javára gondol, nem csak bátor lesz, hanem humánus is. Nem fél majd a haláltól, mert tudja azt, amit Shakespeare Julius Caesar-ral mondatott: ” A gyáva ezer halált hal, míg a hős csak egyszer kóstolja meg a halál ízét! ” Ez a jelentősége a Kyokushin stílusú harci tréningnek, amelyben a közeli harci kapcsolat megengedett. Azok, akik más jellegű karatét tanultak, néha azok is, akik a Kyokushin módszert más országban gyakorolták, azt állítják, hogy félnek a Kyokushin harc csapásaitól és rúgásaitól. Természetesen a rúgások és ütések félelmetesek, de az ellenfél sem érez másképpen. Az, amit kihasznál az ember, közelebb és közelebb lopózva az ellenfeléhez a másik félelme, és már semmi sincs, amitől önmagának félni kellene. Ahogy a híres Zen pap Takuan mondja egy költeményében: ” Tégy meg egy lépést előre, majd egy másikat, majd azután a következőt.”

A Kyokushin harc tanulói fokozatosan legyőzik félelmüket, és bátrakká fejlődnek. A Kyokushin harc a bátrak harca.

Az udvariasság nélkülözhetetlen a sikerhez

Ahogy már említettem, annak az embernek az élete, aki szorgalmasan úzi gyakorlatait, az általa kiválasztott úton és módszerrel, gyakran magányossá válhat. Saját életem is példázza, hogy az elhagyott hegyvidéken, visszavonultságban és teljes eltökéltséggel és elszigeteltséggel végzett edzések más emberek szemében örülségnak hatnak. Most és a múltban is, csak a teljes elkötelezettség az egyetlen módja annak, hogy valamit tartalmasan és tartósan végezhesünk. Mindazonáltal egy karaté nem lehet közömbös más emberek sorsa és körülményei iránt. Az út, amit választottunk, komoly eszmékhez és nagy célokhoz kapcsolódik. Bár a célok természete változik a különböző személyiségeknél, de az én értelmezésemben a következőket jelenti: az én utam a karate útja, amely egyben a humánusság útja is, és közvetlenül a csillagos egekbe vezet. Mindegy milyen magányosan, de végig kell menni az úton. Amikor a börtönben voltam, vagy magányosan edzettem, netán elszeparáltan éltem elhagyott hegyek között, legnehezebben a társaság hiányát tudtam elviselni.

Az ember nem magányos természetű, kapcsolatait, a szeretet, és a szerelem érzései, kell, hogy kösse másokhoz. Az állatok világában fellelhető valóban a magányos lét, de az intelligenciája, valamint a beszédkészsége ajándéka folytán, az ember nem élhet elvágva társaitól. Egy beszélgetőpartnerre mindig szükség van, még akkor is, ha az csak saját maga.

Ezek nyilvánvaló igazságok számunkra, akik a karate útját választottuk. Mi a többi ember és a társadalom javára tettük meg ezt a lépést, nem személyes gazdagságunk, hírnevünk, vagy szórakozásaink kedvéért. Életünk éppen ezért csak akkor lesz teljes értékű, ha közvetlen kapcsolatban vagyunk másokkal. Mindig emlékeznünk kell erre, hogy kedvesek és figyelmesek legyünk, és el kell viselnünk a társadalom közönséges gyakorlatából adódó kellemetlenségeket.

Az udvariasság és egymás kölcsönös tiszteletbenntartása az egyik legfontosabb dolog, amely segít megőrizni a harmóniát az egyének között a társadalomban.

A szertartások és az udvariasság között gyakran egyenlőség jelet tesznek az ősi keleti gondolatvilágban. Például a Tso-chuan-ban a kínai klasszikusok eme szép művének a Tavasz és az Ősz évkönyvének fejtegetéseiben megtalálható, hogy a szertartások egyben égi ügyvitelek, földi dolgozók és az emberek működése, cselekedetei együttvéve. Mindez azt jelenti, hogy az égitestek megfelelő elhelyezésben és mozgásban vannak a mennybéli szertartások szerint.

A szertartások földi megfelelője pedig ellenőrzi a hegyeket, tengereket létrehozza a növényvilágot s annak fejlődését. Végül a szertartások, a kölcsönös udvariasság és egymás tiszteletben tartása keresztül igazgatják az egész világ emberiségét. Az udvariasságnak kell megnyilvánulnia összes cselekedeteinkben, szavainkban

a

napi

élet

minden vonatkozásában. Azonban az udvariasságot nem szabad összetéveszteni a merev, hideg formalitással. Az udvariasság a szó legigazabb értelmében figyelembe veszi a többi ember szociális, fizikai és szellemi igényeit.

Confucius igen népszerű volt, bár az emberi kapcsolatok szigorú kritikusának ismerték. Mégis mint minden idők legnagyobb gyakorlati filozófusának, a véleménye az volt, hogy az udvariasság és a többi ember iránti figyelem az, ami képessé teszi a művelt civilizációt, hogy ellenőrzést gyakorolhasson a barátság felett. Kijelentette azt is, hogy aki nem ismeri a szertartásokat és az udvariasságot, nem remélheti, hogy boldogul ezen a világon. Confucius számtalan olyan dolgról véleményt alkotott, amelynek maximális jelentősége van a világ harcművészeivel foglalkozók számára: a bátor ember, aki nem ismeri a lovagiasságot megvetendő; az erő szeretete a műveltség szeretete nélkül az örülségbe torkollik; a bátorság szeretete a műveltség szeretete nélkül a káoszhoz vezet.

A harc vagy a harcművészetek iránt elkötelezett ember állandó veszélyben él és bátorságra, valamint fizikai erőre van szüksége. Azonban a világ elítéli az olyan vad gátlástalan embereket, akik kizárólag erővel és bátorsággal rendelkeznek.

Következésképpen a műveltség és udvariasság sokkal fontosabb egy karatézó, mint bárki más számára. Néhány hónapi szorgos edzés után, a karatézó bizonyos gyorsaságot és pontosságot ér el csapásai és rúgásai tekintetében.

Majd sétálgatva az utcán talán vágyat érezhet, hogy kipróbálja erejét egy közönséges járókelőn, aki gyanútlanul egyáltalán nem védekezik a támadás ellen. Előfordulhat, hogy a karatés torzszülött és nem elég képzett ahhoz, hogy sokkal, ügyesebb társaival küzdjön meg az edzőteremben, de azt gondolja eleget, tud ahhoz, hogy egy-két dolgot mutasson a közönséges embereknek. Az a tény, hogy Japánban néha fiatalok egészen minimális karate múlttal - általában az egyetemi karate klubokból - fenyegetik és zaklatják az utasokat a közlekedési eszközökön. Az biztos, hogy az ilyen huligánoknak semmi közük a harcművészetek igazán erős és jól képzett embereihez. A harcművészet igazi követője nem érzi szükségesnek mások előtt fitogtatni erejét és ügyességét, és a rendbontást utálatosnak tartja. A karatéval foglalkozó ember erőszakossága sokkal ijesztőbb, és egészen elképesztő utálatot válthat ki. Biztos vagyok abban, senki sem azért kötelezte el magát a harcművészet mellett, hogy közutálatnak örvendjen. Éppen, ezért hogy ezt kivédjük, erőnket legjobb ítélőképességünkben merítsük. Hosszú évekkkel ezelőtt egy hatásos mottót fogalmaztam meg, miszerint a harcművészet kezdete és vége egyaránt az udvariasság, és azt mindig korrekt módon kell gyakorolni. Mindezt az edzőteremben tanítványaimnak is igyekszem átadni.

Meg kell, mondjam, tanításaim nem mindig érik el azt a hatást, ami a szándékom volt. Például egyik tanítványom Európában - egy hatalmas kétméteres százhusz kilós ember - a legerősebb karatés volt, akit a nem japánok között valaha is láttam. Egy edzőtermet vezetett annak idején szülőhazájában. Meg volt benne az ambíció, hogy legyőzzön mindenkit még más edzőtermekben is, de ez még nem lett volna baj. Túlságosan elbizakodott volt erejét illetőleg. Később rákapott az itálra, és a lányok körül sem tétlenkedett. Majd pénzt kezdett el kölcsönkérni tanítványaitól és egyszer csak azt vette észre, hogy képtelen visszafizetni adósságait. Erőszakos természete gyorsan lerombolta népszerűségét, és rövidesen elveszítette tulajdonosi mivoltát az edzőteremben az éppen volt tanítványai ellenében. Végezetül egy

hetvenkedő tagbaszakadt figurája lett a vöröslámpás környéknek. Az esetből világosan láthatjuk, hogy önmagában az erő nem számít, bármekkora is - az élet mindennapi udvariasságának és szabályainak ismerete nélkül nem vezethet sikerre. Egy másik tanítványom, aki New Yorkban élt, megpróbálta erejét és nagy ügyességét kamatoztatni egy edzőteremben, amit segítségemmel nyitott. Ám az első napon új tanítványainak nagy részét kiütötte, bemutatván, hogy ő milyen erős. Másnap a tanulóknak csak a fele jelent meg edzésen, harmadnap az eredeti létszám negyede. Végül mindenki elmaradt, s az edzőterem csődbe jutott. Segítettem neki újból beindítani egy másikat, de most is hasonló okból megisméltődött a bukás.

Ahogy ez a két példa mutatja, az erő önmagában nem elég. Pontosán ezen ok miatt a Kyokushin karate hírnevét nem csak a hatásossága és edzőmódszereinek szigorú következetessége miatt terjesztem a nagyvilágban, hanem az élethez nélkülözhetetlen udvariassággal való szoros összefonódása miatt is. Ragaszkodom ahhoz, hogy az instruktoroknak a karatében abszolút vezetőnek kell lennie az edzések folyamán, de feltétlenül respektálni kell tanítványait, ha azt akarja, hogy megadják neki a pozícióját megillető tiszteletet. Az elmúlt évek, mint egy felét külföldön töltöttem körülbelül úgy ötven országban, számos oktatóval - akik szintén Japánból érkeztek - mintegy száz edzőtermet vezettem hosszabb- rövidebb ideig.

Utazásaim során állandóan meggyőződtem az udvariasság nélkülözhetetlen voltáról mind az emberek, mind pedig a társadalmi kapcsolatok terén. Az Egyesült Államok igen büszke az elmúlt két évszázad alatt elért gazdaságára és arra a tényre, hogy soha nem veszített háborút. Úgy tartják számon, mint a civilizált társadalom követendő példáját. Másrészt pedig sehol nem találni annyi szellemileg és lelkiileg zilált embert, mint az amerikai polgári életben. A személyes érvényesülést, a pénzhajhászás teljesen elborította elméjüket. A házastársak együtt fekszenek a hitvesi ágyban, és mindegyikük más anyagi számításon töri a fejét. Ezek az emberek remekül példázzák az olyan asszony és férfi esetét, akik ugyanabban az ágyban fekszenek, de homlokegyenest más elvárásokkal. Az Egyesült Államok túlfejlődött bízva természeti erőforrásaikban, ugyanakkor úgy tűnik, lakóik képtelenek megérteni mi az igazi siker ezen a világon. Mi az amerikaiak véleménye erről? Feltehetően csak ennyi: a pénz. Nem csak a házastársak, de testvérek, szülő és gyermek is elszigetelődik egymástól. A gyermekek kik hirtelen vagyonhoz jutnak, nem törődnek szüleikkel még akkor sem, ha azoknak koldulniuk kell. Amerika tágas, tiszta és gyönyörű. Gyakran meghívtak amerikai otthonokba, hogy találkozzam családokkal, ám számtalanszor rémületbe estem attól, amit ott tapasztaltam. A new yorki mellékutcákban nem csak éjjel, de nappal is találkozhatunk narkósokkal, homoszexuálisokkal és a bűn mindenféle változatával. Még a karatében járatos személyeknek sem tanácsos végigsétálni ezeken az utcákon, különösen éjszaka. Lehet-e egy ilyen nemzetet civilizálni nevezni mind a törvényesség, mind pedig az udvariasság ily mértékű hiányával? Az Egyesült Államok után a második legvitatottabb ország a világon Japán. A II. világháború után az anyagi erőforrásokkal Japán az egyéni érvényesülést és a pénzhajhászt is importálta Amerikából. A viselkedés amerikanizálódása, továbbá az emberi élet megnyilvánulásai Japánt általánosságban barbár nemzetté degradálta. Hol vannak azok a fiatalok manapság, akik megértik az udvariasság jelentését és jelentőségét? Figyelve Japán fiatalok viselkedését és szavait, rémületbe estem, hogy Japán olyan lesz, mint az Egyesült Államok. Bár úgy Amerika, mint Japán virágnak tűnik, valójában az én

véleményem szerint hanyatlak. Japán megmenekülésének halvány reményét csak egy igazi civilizált társadalom befolyása éltetheti, és ez a befolyás évszázadokkal ezelőtt hosszú ideig Kínából érkezett.

A személyes kapzsiság és az egoizmus az, amely azt okozza, hogy az ember megfélemlíti másokat, respektálni és elhanyagolja azokat a szabályokat, amelyek a béke és a barátság érdekében jöttek létre.

Mint a többi állat, az ember is rendelkezik belső ösztönökkel, úgy, mint az éhség és a szexualitás, valamint azokkal a tulajdonságokkal, melyek szoros kapcsolatban vannak az élet eredetével. Ám az ember nem csak kizárólagosan az ösztönei szerint él. Amíg az állatokat csak az ösztöneik vezérik, a természeti törvények által közöttük egyensúlyt tartva, addig az ember értelmes alkotóerejével megszabott szerint kell, hogy éljen harmonikusan. Ez a szabály egy szóval megmagyarázható, az udvariassággal. Mivel az emberek nem engedhetik meg maguknak, hogy mindig pillanatnyi kívánságaik szerint éljenek, ezek a szabályok gyakran konfliktusba kerülnek az ösztönökkel. Az a személy, aki képtelen ellenőrizni ösztöneit és mohóságát, gyakorlatilag olyan életet él, amely nélkülözi az udvariasság és a civilizáció hatásait. Az ilyen embert végezetül a közösség kutasítja magából. Mint ahogy azt már említettem, az ember társas lény, és szüksége van arra, hogy közösségekben éljen. Az önző emberek esetében ez még inkább így van. Következésképpen magányos életre vágyani egoista célokból lehetetlen, mert ellentmondásos.

Ámbár az udvariasságot az ésszerűség szabályaként írtam le, valójában ez abból az alapvető emberi szükségletből fakad, amit a társaság utáni igénynek nevezhetünk. Más szavakkal, az udvariasság más emberek tiszteletben tartásából gyökerezik, mivel az ember, mint személyiség képtelen embertársai nélkül meglenni. Az az ember, aki megérti az emberi és társadalmi kapcsolatokat, csak pillanatokra felejtetheti el, hogy képtelen embertársai nélkül boldogulni.

Az egoista mohóság abból a vágyból fakad, hogy többet birtokoljunk, mint mások, jobb körülmények között éljünk, mint bárki, és abból, hogy elfelejtünk hálásnak lenni az iránt, aki hozzánk tartozik, a mi oldalunkon áll. Az egoizmus homlokegyenest ellenkezik az emberi alaptulajdonságaival, elsősorban azzal, hogy az ember társas lény. Az udvariasság megtanít minket arra, hogyan tartsuk vágyainkat és ösztöneinket kordában, azért hogy az összes emberi teremtmény egyformán boldogan éljen. Lehetetlen teljesen felszámolni az ösztönöket, de minden ember köteles azokat visszafogni az egész emberiség javának érdekében. Az önzetlenség minden ember kötelessége, aki azt óhajtja, hogy béke uralkodjon a világban. Ám az önzetlenség elérése érdekében a személyekben tudatosulni kell mindezek szükségességének.

Confucius is ugyanezt jelentette ki: az ember, mint társas lény mivoltára alapozva. Azután az önzetlenségnek mások tiszteletben tartásához kell vezetnie. Amikor Confuciuszt az emberi jóindulatról kérdezték azt felelte, hogy ez lényegében az önzés leküzdése és visszatérés a szertartásokhoz. Ez azt jelenti, hogy leküzdve saját természetes egoista vágyainkat elérve az udvariasságig, megfelelővé válunk a társadalom számára. A fejlett országok, mint az Egyesült Államok és Japán társadalmi szerkezete a gazdaság, a hírnév kergetésén valamint a teljes emberi egoizmus kiélésén alapszik. Ám az ilyen társadalmak előnyeit csak néhány ember élvezi luxuséletmódjával. A felfokozott pénzsóvárgásból elkövetett visszaélések oda

Az udvariasság nélkülözhetetlen a sikerhez

vezetnek, hogy a társadalom elfelejtette az udvariasságot, és a civilizáció összeomlásának küszöbére taszította az emberiséget. Ameddig az egoizmus a hajtóerő egy társadalomban, minden egyes személy vakon kergeti saját érdekeit, és vagyoni gyarapodását tartja csak szemelőt. Az udvariasság szelleme teljesen kipusztul s vele együtt elvész az igazi út is. Az illemszabályok a személyes kapcsolatokban elfelejtődnek. A társadalom eltorzul. Erőszak és tombolás lesz mindenütt és a társadalom a teljes lezülléssel néz majd szembe. Nem számít hogy az egyén milyen sikeres anyagi ügyeit tekintve, ha elveszítette perspektíváját, az utat illetően, és a szellemi nyugalom hiányát fogja örökké érezni, amelyet csak az önzetlenül követett igazi humánus úton lehet elérni. Confucius kétezeröttszáz évvel ezelőtt kimondott szavai tökéletesen jellemzik Amerika és Japán mai társadalmát. Hogy hozzájáruljak a társadalom megjobbításához, naponta hangsúlyozom tanítványaimnak az udvariasság fontosságát. Ám nem vagyok meggyőződve ezeknek a beszélgetéseknek teljes hatékonyságáról. Azt viszont tudom, hogy azok a tanítványok, akik legjobban magukévá teszik véleményemet az udvariasság és mások tiszteletben tartása vonatkozásában, lelkesen edzenek és így vagy úgy, de valamilyen formában eredményeket produkálnak. A karatézók közül az instruktorok kiválasztása során - számos ilyen alkalommal utaztam tengerentúlra - az udvariassághoz való viszonyulás és mások tiszteletben tartásának képessége sokkal fontosabb a megítélésnél, mint a képzettség és az erő. Ámbár még nem találkoztam tanítványaim közül olyannal, aki e téren tökéletes lett volna, de hiszem, hogy magasan felette állnak a mai japán fiatalság többségénél ebben a tekintetben. A viselkedésük módja meggyőzött engem, és azt hiszem meggyőzne bármely pártatlan embert a fenti tények igazságáról. Továbbá, a Kyokushin oktatók más országokban általában tiszteletet szereznek viselkedésükkel, udvariasságukkal annak ellenére, hogy legtöbbjük csak a harmincas éveit tapossa.

Amíg továbbra is ily illemtudó módon élnek, tisztelt és csodált emberek lesznek, bárhová kerüljenek is. Igazi kincs az az ember, aki érti, és magáévá teszi az illemszabályok és udvariasság lényegét. Remélem, hogy annyi ilyen embert tudok tanítani és átadni a társadalomnak, amennyit csak képes vagyok. Őszintén bízom abban, hogy a harcművészetekkel foglalkozó csoportok minden vezetője osztozik ezen kívánságomban.

A szülők

A tojásból vagy az ikrából szaporodó élőlények, mint például a madarak, halak vagy hüllők, majdnem teljesen kifejlődnek születésük pillanatában. Az emlősök újszülöttei csaknem minden állatfajnál igen fejlettek és viszonylagos szabad mozgásra képesek közvetlenül születésük után. Az erszényesek és más speciális fajok kivételével, mint például a panda, az ember, mint a legfejlettebb emlős szinte egyedülállóan védtelen születésekor, és intenzív szülői gondozást igényel a csecsemőkortól addig az ideig, amíg járni és beszélni tud. Évek ezreire volt szükség, hogy az ember elérje fejlődésének azon állapotát, amikor már kétféle lábra állt és képes volt kiegyenesedve járni. A gerincoszlop a vízszintes helyzetből a függőleges helyzetbe történő elmozdulását, az emberi elme hatalmas fejlődése is követte. A csecsemőnek a minden irányba való csúszás-mászástól hasonló fejlődésen kell keresztülmennie addig, amíg két lábán járni, és beszélni kezd.

Mindez két - három évet is igénybe vesz. Ám sokkal több idő szükséges egy szülő számára, hogy megtanítsa gyermekét azokra a dolgokra, amelyek nélkülözhetetlenek a biztonságos és boldog élethez.

E periódus hossza - tizenöt, húsz év - amely során a szülőknek védeni és oltalmazni kell gyermeküket, azt bizonyítja, hogy a szülők és gyermekek között sokkal mélyebb, és bensőségesebb kapcsolat jön létre, mint bármely állatnál. Gondos óvás és táplálás ellenére, amelyet néhány állat utódja érdekében kifejt, amint az ifjú utód elég erős, hogy függetlenül éljen a családi kötelékek elszakadnak és elfelejtődnek. Éppen ezért nem ritkaság az állatvilágban, hogy a szülők a saját kölykeikkel párosodjanak. Ez a jelenség meglehetősen ritkán fordul elő az emberek körében. Az emberi kapcsolatok sokkal bonyolultabbak, és minden egyes gyermek mintegy a nevelés eredményeként jut el a felnőtt korba, vagy néha a káros befolyások hatása is érvényesül azon emberek részéről, akikkel eddigi élete folyamán találkozott. A legfontosabb és legszorosabb kapcsolat szülő és gyermek között alakul ki. Végsősoron a kis vörös, tehetetlen, sivalkodó gyermeket az ég ajándékának tekintik szerte a világban. Mencius /372 - 289 i.e./ aki hitt az emberiség veleszületett jóságában, vallotta, hogy a szánakozás az emberi jóindulat alapvető eleme, és megkísérelte bizonyítani állítását azzal, hogy mindenki igyekezne megakadályozni egy gyermeket abban, hogy beleessen egy mély kútba. Ez lehet vitatéma. E példa bizonyítja-e az emberi jóságot, de Mecinus állítása bizonyítja azt, hogy az emberek többségének igénye a gyermekek védelme, és a róluk való gondoskodás.

Még akkor is, ha valamilyen szerencsétlen körülmény folytán a gyermek elveszítené szüleit igen ifjú éveiben, valaki átvinné a szülők szerepét, amíg az illető a felnőtt kort el nem éri. Valóban az a széleskörben elterjedt nézet, hogy a szülőknek

áldozatot kell hozniuk saját kényelmük és szórakozásuk rovására gyermekük érdekében, valamint önmaguk felneveltetése, az az alap, amelyen a társadalom nyugszik. Néhány emberi ösztön, mint a szexualitás és a nyájszellemből fakadó társaság igény, valamint a hovatarozás erős igénye különböző intenzitásúak, a horizontális társadalmi kötődésben. A szülő és a gyermek kötődése olyan vertikális tengelyű, és áthatja az egész társadalmat, és Confucius értelmezése szerint egyike a legfontosabb kötelékeknek. Ennek ellenére - s talán éppen ezért szenzációs és nagymértékben nyilvánosságra kerülő - számos olyan eset fordul elő, hogy az emberek meggyilkolják, elhagyják, vagy más módon kínozzák gyermeküket, de állíthatom, hogy az ember alapvetően szereti és védelmezi utódját.

Ám milyen az utód viselkedése szülei irányában? Nyilvánvalóan ez esetenként változó. Néhány gyermek isteníti szüleit, mások lehet, hogy neheztelnek az általuk vélt szülői viselkedésért, ám a legtöbb gyermek igazán hálás, bár jó néhányukat igazán elrontották a túlzott gondoskodással vagy engedékenységgel. A szülők adnak, a gyermek csak elfogad. Senki sem érti meg szülei gyötrődéseit, míg maga is szülővé nem válik. Bár a gyermekeket néha elfelejtik önálló vágyakkal és érzésekkel bíró egyéneknek tekinteni, a szülők általában hajlandók sokat áldozni gyermekük javára. A fiatalok gyakran nem veszik észre, mennyire eladósodtak érzelmileg addig, amíg saját beteg gyermekük miatt nem kell aggódniuk vagy imádkozni, hogy a fenyegető halál elkerülje őket. Szomorú tény, hogy a gyermekek nem mutatnak igazi hálát és odaadást szüleik felé, csak akkor, amikor már túl késő és a szülők már nem élnek. A híres taoista filozófus Chuang-tzu /kb. 300 i.e./ szerint, könnyű a gyermekeknek jámborságot mutatni a tiszteleten keresztül, de nehéz számukra ugyanez a szeretet alapján. Ez azt jelent, hogy a gyermekek képtelenek szeretetük összemérésére szüleikével. Ahogy a keleti filozófusok rámutatnak, aki képtelen fiú odaadást és ragaszkodást érezni szülei iránt, az képtelen lesz sikeresen élni az emberi társadalomban. Más szóval, ha valaki képtelen szülei szeretetét és ragaszkodását viszonzni, ugyanígy képtelen mások irányában szeretet és ragaszkodást érezni. Mindig kapni, és sohasem adni, ez lesz jelszava és soha nem lesz képes feloldódni a társadalomban.

Azok az ifjú emberek, akik manapság ragaszkodnak jogaikhoz, és hanyagolják kötelezettségeiket, úgy tűnik erre az útra léptek. Másrészről viszont azok, akik valóságban is szeretik és ragaszkodnak szüleikhez, valamint viszonzják teljes mértékben, vagy még jobban a feljük áradó szeretetet, azok igen megbecsült és tisztelt emberekké válnak embertársaik és az egész társadalom előtt. Ahogy azt már többször is említettem, az ember jellemző tulajdonsága a társaság utáni vágy, és az, aki a fiú szeretetet gyakorolja, mindezeket igen gyorsan megérti. Röviden, a ragaszkodás és hála, valamint viselkedésünk szüleinkkel kapcsolatban mind azt tükrözik, hogy a hála fontos kulcs az emberiség csoportos életformájához. Az emberiség társaság igénye kreálta a társadalmat és a civilizációkat, a hozzájuk tartozó konvenciókkal együtt. Ezek például: a nyelv, a különféle pénznemek, a napi élet, törvények, udvariasság, stb. Bár ezek a konvenciók változnak, de nyilvánvaló az az igazság, hogy az emberek egymás közelébe kerülnek egy társadalomban, mivel szükségük van embertársaikra. Ugyanakkor mások tiszteletben tartása, és az illemszabályok szerinti életmód eme együttlétek csúcspontja. Ahogy az ősi keleti erkölcsiség tanítja: egyetlen módja van annak, hogy a gyermekeket megtanítsuk a törvények és hagyományok

A szülők

tiszteletben

tartásának

szükségességére

annak érdekében, hogy sikeresen és békében éljenek embertársaikkal. Mégpedig úgy, hogy kora gyermekkorától kezdve a fiúi tiszteletre és szülei iránti tiszteletre neveljük őket. Azok a fiatalok, akik elvetik ezt a megközelítést, és ezért nem értékelik szüleik szeretetét, bizonyosan megfosztatnak attól, hogy bármily lényegeset elérjenek az életben. Az ilyen emberek nem győzhetnek, de ha mégis, barátaik, kedveseik, és tanáraik elhagyják őket.

Tudva tudván, hogy a fiúi ragaszkodás és a tisztelet az emberi erkölcs alapja a Kyokushin - kai eltanácsolja azokat a fiatalokat, akik ezt nem gyakorolják. Nem vállalunk tanítványokat írásos szülői beleegyezés nélkül. Arra tanítjuk növendékeinket, hogy aki előre szeretne haladni a karate művészetében, birtokolnia kell szülei jóváhagyását és támogatását is.

A Han-dinasztia /II. század i.e./ korában keletkezett Tanulmányok a Fiúi Ragaszkodásról című műben az olvasható, hogy az, aki szereti szüleit, soha nem sért meg senkit, és a szülők tisztelete soha nem vezet arra, hogy lenézzen bárkit. Továbbá aki gyakorolja a fiúi szeretetet és tiszteletet, kedves lesz az ő menybéli ura számára.

A Hsiaohsuen-ben, amelyet a Sung dinasztia korában az új-confuciánus filozófus Chu-Hsi /1130 - 1200/ állított össze, ez áll: aki szereti szüleit és tiszteletben tartja őket, mindig rendelkezni fog a bölcsességgel, aki mindig bölcs; az mindig vidám, s aki mindig vidám; az mindig gyönyörű.

Néha tanítványok kérdéseket tesznek fel a fiúi szeretettel és ragaszkodással, valamint ezek és a karate viszonyával kapcsolatban, és arra szeretnének választ kapni, hogy csak karate technikát egyedül, vagy erkölcsöt és filozófiát is ajánlok számukra. Mindig azt válaszolom, hogy a karate útja a fiúi szeretet útja is, amelyen nélkülözhetetlen az udvariasság és a társadalmi rend. Mindezen dolgok nélkül kísérletet tenni az ököl és a láb technikájának elsajátítására értelmetlen. Az ilyen erkölcsi tartás nélkül a harcművészetek az erőszakhoz, a társadalom anarchiájához, és nyomorhoz vezetnek.

A kínai klasszikus írásművek kitűnő tanácsokat adnak a szülők iránti odaadás, és tisztelet gyakorlatát illetően. Például, a Shiao-hsueh leírja, hogy a gyermekeknek nem tanácsos messzire utazniuk a szülők tartózkodási helyétől, ha azonban ez elkerülhetetlen, úgy a szülőket informálni kell utazásuk végcéljáról. A Jogok könyve kimondja, hogy mindig biztosnak kell lennünk abban, hogy szüleink télen nem fáznak, nyáron nem izzadnak, és minden reggel megfelelő az egészségük. Ugyanez a forrás tanácsolja, hogy beteg szüleinknek kellemes zenével kedveskedjünk. Mencius azt tanítja, hogy az odaadás valamint szüleink védelmezése életfogytig tartó kötelességünk, és hozzá teszi, hogy egy szülőt nem szabad kioktatni arról, mi a helyes és mi a helytelen, mert nincs rosszabb annál, ha egy gyermek oktatja szüleit. A Tavasz és Ősz Évkönyveinek magyarázatában Ku-liang megjegyzi, hogy csak a szülők érdemeit lehet említeni, hibáikat nem. Az ilyen jellegű példák nagy számban fellelhetők, de mindegyikben egy a lényeg, figyelem és gondoskodás szüleink irányába egész életünk folyamán, mindannyiunk nyilvánvaló kötelessége. A fizikai jóléten, valamint biztonságon kívül a gyermekeknek olyan személlyé kell válniuk, hogy szüleik méltán lehessenek büszkék rájuk. Gyermekeket kell nemzeniük, hogy a család ki ne haljon, akik talán majd beteljesítik nagyszüleik vágyait és törekvéseit. A Jogok könyve a gyermekek szüleikkel szembeni kötelességeit a következő figyelemre méltó

megjegyzéssel: tiszteletben tartás, minden olyan cselekedet elkerülése, amely szégyent hozhat rájuk, és végül a fizikai kényelem és biztonság megteremtése.

Nagyon érdekes, hogy a jólét és a biztonság csak a tisztelet és a becsület után következik. Sajnos manapság néhány fiatal - nevezetesen azok, akik csatlakoznak az olyan hírhedt terrorszervezetekhez, mint a Japán Vöröshadsereg - annyira szégyenletes dolgokat követ el, hogy szüleiket a családra zúdított szégyen az öngyilkosságba kergeti. Minden létező dologban a gyermekeknek lojálisnak kell lenniük szüleikhez, a társadalomhoz, és nem utolsó sorban önmagukhoz, hogy értékes tagjává váljanak a közösségnek, és viselkedésükön keresztül visszatükrözzék azt a magas erkölcsi nívót, amelyet neveltetésük során szüleiktől megkaptak.

A karate, mint harcművészet nem használ fegyvereket, szigorú edzéseket igényel és komoly fizikai erőt fejleszt ki. Ám nem ez az egyedüli cél, a karate lényegesen különbözik a hasonló erőfeszítéseket kívánó dolgoktól, mert lelki alapokon nyugodva szellemi fejlődést és érettséget eredményez. Ahogy a növendék erősebbé és gyakorlottabbá válik, úgy önbizalmat fejleszt ki, amely átalakítja személyes kapcsolatait. Számtalanszor hallottam szülőktől, hogy gyermekük a karate edzések következtében elkötelezett kiváló tagja lett a társadalomnak. Úgy vélem, hogy a Kyokushin karate eme lényeges alkotóelemei segítik a társadalmat a pozitív irányba történő fejlődésben. Ahogy már említettem a fiúi tisztelet és szeretet az egyik követelmény, amelyet a növendékek kiválasztásánál figyelembe veszek.

A karate útja a harcművészet útja, mely egyben útja az udvariasságnak és a fiúi tiszteletnek is. Minden ilyen út lényegében csak egy, és ez az igaz ember útja, amely egybeesik az Ég útjával.

A küzdelem okai

Az emberi élet és az emberiség történelme elképzelhetetlen küzdelmek nélkül. Bár nagyon kellemetlen a társadalomra, csak mint hatalomra és erőre gondolni, amelyek az erőszakhoz vezetnek - az erő kétségtelenül az emberi sors meghatározó tényezője. A különféle erők között az egyik legjelentősebb az erkölcsi tisztaság, és az a társadalom, amely a küzdelmeket a versenyekre korlátozza, kifejlesztve és gyakorolva az erkölcsi tisztaságot, nem kétséges optimális társadalom kell, hogy legyen. Sajnos jelenleg minden szinten és formában fellelhetők a küzdelmek, az aljas személyes indokoktól az egészen magas eszmék érdekében is. Minden ilyen küzdelemben fontos a győzelemre való törekvés. Még vereség esetén is sokat lehet tanulni, ami felhasználható az elkövetkező küzdelmekben a győzelem elérése érdekében.

Személyes győzelmeim a karate küzdelmek folyamán meghatározó tényezőkké váltak abban, hogy e kiemelkedő harcművészet híre elterjedt az egész világon. Megdönthetetlen győzelemrekordjaim vannak bokszolók, birkózók, cselgáncsozók és thai-bokszolók, sőt dühöngő bikák ellenében is. Meggyőződtem arról, hogy amíg a karatét alkalmazhatom, verhetetlen vagyok bármely fegyvertelen küzdelemben. Évekkel ezelőtt az Egyesült Államokban megsebesítettem egy fehérbőrű hivatásos birkózót, a fehér felsőbbrendűség, valamint Japán ellenes érzések miatt a birkózó és barátai fegyveres hajtóvadászata elől kellett elmenekülnöm. Ennek ellenére az amerikaiak még a japánoknál is előbb rájöttek a karate elképesztő hatékonyságára. Győzelmeimnek köszönhetően a karate, mint sportág fellendült nyugaton, majd Japánban is.

Másrészről azonban a jelentős győzelmek néha nem várt kritikákat eredményeznek, egészen meglepő intézményektől, személyektől. A pontos és erős karate technikámat más iskolák erősen kritizálták az elmúlt néhány évben. Például mikor az első világbajnokságot szerveztük, elhatároztam, hogy azt a Budo-kan /Harcművészeti intézet / tréningcsarnokában rendezzük meg Tokióban, mivel ez volt az egyetlen szervezet, amely kielégítő méretű teremmel rendelkezett a várhatóan több ezer érdeklődő befogadására. /Egyszer egy helyi tornacsarnokban tartottunk bajnokságot, amely tizenháromezer nézőt volt képes befogadni. A terem megtelt és körülbelül ötezer ember kénytelen volt hely hiányában eltávozni. / Ám azt tapasztaltuk, hogy a Budo-kan nem adja bérbe az edzőtermet. Szerettem volna tudni az okot és felkerestem egy fiatal alkalmazottjukat, aki közölte, hogy azért utasították el a kérésünket, mert a Kyokushin karate nem igazán elfogadott karate küzdelem.

Amikor megkérdeztem, hogy mi határozza meg az elfogadottságot, azt felelte, hogy a támogatók és az érdeklődők száma alapján lehet azt meghatározni. Hozzátette, hogy csak egy bizonyos karate iskolát tart csak igazán elfogadottnak. Még valamit akart mondani, de rámutattam, hogy más iskolák legjobb versenyzői csak háromezres

nézőszámot tudnak csak elérni bajnokságaikon, amíg a Kyokushin karate jóval több mint tízezer érdeklődőt vonzott. Látva, hogy a nézőszám nem igazolja a Budo-kan visszautasítását, arra hivatkozott, hogy nem adják ki a csarnokot nekünk, mert bajnokságaink alatt vér folyt a küzdelmek során. Ez igaz, néha kisebb vérzések előfordultak, de vér folyik azokon a bokszmeccseken is, amelyeknek a Budo-kan soha nem habozott bérbe adni csarnokát. Később megtudtam, hogy egy másik karate egyesület befolyásos vezetője húzódott meg az ügy háttérében. Néhány évvel korábban jelentős pénzbeli támogatást ajánlottak fel számunkra, ha egyesületünk csatlakozik az említett szövetséghez. Mindezt visszautasítottam, tudván, hogy az ilyen tagság korlátozná tevékenységeinket, mivel úgy érzem, hogy a pénzbeli támogatás miatt hivatásos kategóriába kerülnénk. Hittem és hiszek abban, hogy a harcművészetek elkötelezettjeinek amatőrnek kell maradniuk.

Mindezeket elmondva nem szeretném azt a látszatot kelteni, hogy megvetem a pénzt. A hatalom /különösen a fegyveres hatalom / és a pénz a két vezető erő, mint mindig, és most is az emberi társadalomban. Ám az erkölcsi tisztaságnak kell lenni a harmadiknak. A fiataloknak soha nem szabad behódolni a pénznek és a hatalomnak, mivel felelőséggel tartoznak az elkövetkezendő évekért. Az ifjú erőnek és életkedvnek segíteni kell abban, hogy ellenálljunk a pénzsóvárságnak, a jogtalanságnak és mindezeknek való behódolásnak.

A Kyokushin karate megkísérli áthatni tanítványait az igazság eszméivel és bizalommal, hogy képesek legyenek merészen szembenézni az értelmetlen erőszakkal és jogtalanságokkal. A bátorság a kulcsa az ilyen jellegű ellenállásnak. A vereségtől való félelem, csak nagyobb vereséget idéz elő, de a bátorság elvesztése egyenértékű a teljes bukással. A bátorságot nagymértékben fokozza az erős, jólképzett ellenfél megjelenése. Tény, hogy a Japánon kívüli karate egyesületek vezetői 95%-ban közvetlenül vagy közvetve tanítványaimnak nevezhetők. Itthon azonban számos karateiskola létezik, mindegyik független egymástól és riválisa a másiknak. Mindezeknek így kell lenniük. Ellenzem a karateiskolák szervezeti egységesítését. Erős rivalizálás volt két cselgáncsiskola között - az egyik a Kodoban, amely dobásairól volt híres, valamint a birkózó fogásaiért elismert Butokukai - e két iskola élte a harcművészeteket a II. világháború előtt. A háború után a két szervezet egyesült, ám gyorsan hanyatlani kezdett. Amikor egy harcművészet nélküli élet-halál riválisait, degenerálódik a társastánc színvonalára, és az erő és pontosság helyett a politika kezd uralkodni az edzőteremben. Ha valami elveszíti éltető erejét, az vereséget szenved, s a legyőzött leromboltatik. A harcművészetek célja a sorozatos győzelmek kivívása, ezért riválisokra van szüksége. Ám nem számít milyen erős az ellenfél, az igaz mindig győzni fog, ahogy erről meggyőződtem. Következésképpen a karaténak igaz harcművészetnek kell lennie. Az ember ki büszke hírnevére hajlandó kell legyen kihívni a gonoszsgot, ha szükséges még halála árán is. Az igazságért való kiállás hajlandósága nélkül mit ér ez az élet? Az a személy, akinek erős igazság érzete van, előbb-utóbb ismert lesz hasonló tulajdonságú személyek előtt. Aki hisz saját igazságában, annak kellő bátorsága van küzdeni életre-halálra. Ez az amiért ragaszkodom ahhoz, hogy az igaznak mindig győznie kell. Azonban annak az ösvénynek, amelyet valaki küzdelmei számára választ, az emberi lehetőségek korlátain belül kell elhelyezkednie. Mindnyájan belső vágyakkal és szükségletekkel születünk.

Az élelem utáni igény a ruházkodás, fedél a fej felett és a szerelem igénye mindannyiunké.

Az igazán bátor embernek el kell köteleznie magát mások jólétéért és hajlandónak kell lennie életét áldozni küzdelme céljaiért. Hogy ezt megvalósíthassuk, önkontrollra van szükség, bár ez nem jelenti azt, hogy semmibe vegyük normális szükségleteinket. Az olyan út, amelyen lemondunk a hétköznapi dolgokról, csak eltévelyedéshez vezethet. Egy ember számára lehetetlen, hogy tökéletesen tiszta legyen erkölcsileg. Nem számít mily komoly az aszketikus gyakorlat, vagy mily következetes a diéta, amit egy személy követ, valami élelmet mindenképpen magához kell vennie, hogy fenntarthassa életét. A halál egyfajta tisztaságot ad, de a sietetett halált egyáltalán nem nevezhetjük erkölcsösnek. E célból engednünk kell szükségleteinknek a közönséges törvények és erkölcsi normák keretei között. Ilyen az élelem, az öltözködés és a házastárs utáni vágy. E dolgok nélkül létező, vagy abnormális, vagy istennek szeretné kiművelni magát. Az embernek respektálni kell a vagyoni dolgokat, de nem szabad azok rabjává válnia. Confucius azt tanította, hogy elegendő élelemmel és ruházattal rendelkező személy megérti az udvariasság szellemét. Ez egyáltalán nem azt jelenti, hogy bárkinek is saját céljai eléréséhez komoly erőfeszítéseket kellene tennie, hogy élelmet és ruhát szerezzen.

Az, aki követi a kiválasztott utat képes lesz megérteni az udvariasság értelmét, még elegendő élelem és ruházat nélkül is. Ám fontos dolog, hogy normális körülmények között részesüljünk azokból a javakból, amelyek szükségesek az élethez, miközben teljesen elköteleztük magunkat mások, az egész társadalom javára. A confuciusi tanoknak megvan az a képessége, hogy látja az emberi élet napi aktualitását, miközben felkarolja a tartalmas és igazi idealizmust, amely az élet értelme. Hiszem, hogy minden jelentős filozófus egyben ember is.

A megfelelő út, egyben az igaz út és ez az, hogy saját ügyességünket és erőnket nem önmagunk, hanem a társadalom javára kamatoztatjuk, amelyhez tartozunk. Az igazi bátorság csak akkor születik, ha társul az igazsággal.

Mao-ce-tung megértette ezt, és következetesen alkalmazta is ezt kommunista hadseregében. A kínaiak engedelmeskedtek bízván az igazságosságban, és támogatták ezt a hadsereget bárhová is ment. Mao-ce-tung megkövetelt igazságosságával, valamint katonáinak igazságos bánásmódjával, amelyet fegyelmezésükben alkalmazott, számos embert vonzott táborába az ellenséges Kínai Nacionalisták hadseregéből.

A tapasztalatszerzés egy másik ok a küzdelemre. Ifjabb éveimben az Egyesült Államokban, vagy más részén a világnak számos bemutató mérkőzésen vettem részt. Bár ezek különböztek az élet-halál harctól, nem voltak veszélytelenek.

A céloom mindezzel az volt, hogy annyi embert nyerjek meg a harcművészetnek eme nemes változata számára, amennyit csak lehetséges. Komolyan vettem ezeket a küzdelmeket, bár nem igényelték a feltétel nélküli igazság érzetét, amelyre szükségem volt, amikor gonosz emberek ellen védtem életem. Másrészről azonban súlyosan megsebesültem volna, talán halálosan is, annak ellenére, hogy ezek a mérkőzések csak a képzettség és az erő összemérésére szolgáltak. Talán zavarhatott, hogy kockára teszem életem jelentéktelen ügyekért, de abban az időben, amikor a karate iránt erős lelkesedést éreztem, és a vágy, hogy a japán emberek hírnevét erősítsem nem engedett habozni, tehát küzdöttem. Ráadásul hiszek abban, hogy bármely embernek, aki

elhatározza a harcművészetek útját, feltétlenül rendelkeznie kell komoly veszélyhelyzetek tapasztalataival. Bár a törvények tiltják a veszélyes küzdelmeket, senki sem érezheti a karate igazi súlyosságát, amíg ilyen tapasztalatai nincsenek. Amit itt közreadok nem alkalmazható közönséges emberekre, de a harcművészet művelőiről, akik nem harcoltak ilyen módon nem mondható el, hogy tudásukat arra használják, amire az valóban használható.

Teljesen tisztában vagyok azzal, hogy az homlokegyenest ellenkezik a közönséges emberek véleményével, akik békés életet élnek, de meg kell jegyezni, hogy a harcművészetek alapvetően militaristák. Az viszont tény, hogy végezetül a karatés is a békéért küzd, de ez a küzdelem harci jellegű és szellemű technikát igényel. Éppen ezért mindezek előfeltételezik oly csaták megvívását, ahol élet-halál kérdése is felmerülhet. Azoknak, akik azzal érvelnek, hogy a világ jelenleg békében él és ezért nincs igény a harcművészetek iránt, azt tanácsolom, hogy nézzenek rá a világ térképére, és számolják meg, hogy Földünk hány országában folyik helyi háború ebben a pillanatban. S mi több, még teljes béke idején sem tudja senki, mikor törhet ki egy újabb háború, ezért a harci előképzettség és felkészültség nélkülözhetetlen. Ez azt jelenti, hogy a harcművészet elhivatottjai mellett az átlag embernek is valamilyen küzdő technikát el kellene sajátítaniuk. Mindehhez instruktorokra van szükség, akiknek valós küzdelem élményük nélkülözhetetlen, hogy megoszthassák azt tanítványaikkal. E tapasztalat megszerzése magába foglalja a sérülés és a megrokkolás veszélyét, de vannak dolgok, amelyeket pusztán teoretikus alapon nem lehet elsajátítani.

Az, aki a harcművészetekben hírnevet akar szerezni, annak számolni kell ezzel, és igazi veszélyekkel kell megbirkóznia.

Bár zavar és felkelti szánakozásomat, ha tanítványaim igazi veszélyes szituációkba kerülnek, azoknak akiknek ez a vágyuk, hogy teljesen elkötelezzék magukat a karate mellett, mást nem mondhatok csak azt, hogy ez az egyetlen lehetőség. Nem ragaszkodom ahhoz, hogy hobbyból karatézók valós veszélyeknek tegyék ki magukat, bár próbálom megosztani velük ilyen irányú tapasztalataimat. E kérdésben kialakult állásfoglalásom ellenére hiszek abban, hogy bárki képes akár többször is szembenézni bizonyos veszélyekkel akkor, ha képes talpon maradni és nem elrohanni, amikor a krízis jelentkezik. Egy férfi, ha nem így cselekszik, kevésbé bátor, mint az átlagos asszony, aki szembenéz a szülés kockázatával.

Feltehetően én vagyok az egyetlen háború utáni Japán karatevezető, aki hangsúlyozza a veszélyes küzdelmek fontosságát és részt vett ilyenekben. Mintegy eredményképpen számos kritika ért ezért, az úgynevezett békés karatézók részéről. De hogyan lehetnek olyan edzők többek, mint karate tánctanárok, akik ifjú embereket tanítanak harci technikákra és szellemre anélkül, hogy maguk is résztvettek volna ilyen küzdelmekben? Az ilyen kaliberű emberek gyakran jó pénzért, mint testőr vállalnak állást.

Azt gyanítom azért képesek erre, mert sohasem volt élményük test és lélekerősítő veszélyes csatákról. Képtelen lennék áruba bocsálytani azokat a dolgokat, amelyeket a halállal szembenező küzdelmek során sajátítottam el.

Az igazságot, az udvariasságot és utunkat nyerhetjük végül a halál mezsgyéjén megvívott csatákból. E három dolog birtoklása biztos győzelmet ígér mindenkinek felett. Mindezekkel összehasonlítva a pénz és a hírnév teljesen jelentéktelen.

A karate és a ZEN

A karatét az egész világon a leghatásosabb harcművészetként tartják számon. Időről-időre számos győzedelmes csatával, amelyeket más harci technikákat oktató iskolák kiemelkedő egyéniségeivel vívtam, sikerült bizonyítanom ezt a tényt. További bizonyosság, hogy pusztán két kezemmel képes vagyok szarvánál fogva megfékezni tomboló bikákat. A gyorsaság, állóképesség és lelkiere tekintetében kondícióm csúcson kell állnom, hogy képes legyek ilyen teljesítményekre. Azok az emberek, akik látták, hogy mire vagyok képes, vagy megfigyelték a Japánban képzett és a világban szétszóródott karate edzők kétségbevonhatatlan erejét, teljesen hatása alá kerültek ennek a csodálatos harcművészetnek. Mindezek eredményeképpen a karate világszerte gyors fellendülésnek indult.

A karate hatásosságát nem lehet kétségbe vonni, az egész test fegyverré válik és olyan dolgokra képes, amely kívül állók számára elképzelhetetlen. Am nem csak a fizikai erő alkotja önmagában a karatét. Az erő nem több mint egy része annak - mint a jéghegy csúcsa - a többi pedig korlátlan mélység és fenségesség.

Amerikaiak és más nyugatiak gyakran kérdezik tőlem, mi a Zen. Mindig azt válaszoltam: a Zen a karate, a karate az igaz Zen. Amikor hasonló érdeklődők panaszkodnak, hogy a Zen túl bonyolult és csak a keleti ember számára átlátható, összegezve úgy válaszolok, hogy a Zen nagyon távol áll a bonyolultságtól és minden ember számára megközelíthető bárhol is éljen. Amikor azt kérdezik hogyan, azt válaszolom, hogy most azonnal neki kell állni valamilyen karate technika megtanulásának komoly szándékkal, elhivatottsággal és teljes lelki kiegyensúlyozottsággal. Ha mindezt véghez viszik, az ellenfelek megszűnnek létezni számukra, és nem lesz különbség ellenfél és szövetséges között, a győzelem vagy vereség lényegtelené válik. Az illető a Zen állapotába lép siker esetén. Továbbá ameddig az ész tiszta, és az egyén a szellemi kiegyensúlyozottság állapotában van, valamint tisztázta cselekvéseinek jellegét, ugyanezt a Zen állapotot érheti el miközben étkezik, barátaival beszélget, ír vagy dolgozik, vagy bármely dologban foglalja el magát.

A filozófusok és a papok nagy hibát követtek el táplálva azt a hitet, hogy a Zen homályos és bonyolult tanítás, és érthetetlen mindenki számára, kivéve az elhivatott növendékeket. A Zen körülöttünk és bennünk él.

Nagysága saját elérhetőségében rejlik. A Zen a test, a szándékok és a szellem tökéletes harmóniája. Az ilyen fajta egyesülés az egyetlen útja az emberi kiegyensúlyozottság és tökéletesség, valamint az univerzumba való tökéletes beilleszkedés elérésének. Ez a Zen.

A nagy Japán kardforgató Yamaoka-Tesshu életéből vett epizód - aki a tizenkilencedik század első felében élt - megvilágítja értelmezésemet. Tesshu egyaránt híres volt vívó tudományáról és a Zen-benn való jártasságáról. Egy napon egy magas rangú kormánytisztviselő hívta azzal a kéréssel, hogy a Zen tanítását szeretné meghallgatni. Már sokat olvasott a Zen-ről, de szerette volna a nagymester szájából hallani a tanításokat. Tesshu megpróbálta rávenni a hivatalnokot, hogy tegyen le szándékáról, de az ragaszkodott óhajához. Végül a mester engedett.

Majd elkallauzolta a tisztviselőt egy edzőterembe és megkérte, hogy ragadjon meg egy bambusz gyakorló kardot. Tesshu is felvett egy hasonló fegyvert és csendben elfoglalta a küzdelem pozícióját. A tökéletes csendben úgy tűnt, hogy Tesshu sugározza magából a hatalmas erőt és szellemet.

A tisztviselő maga is gyakorlott kardforgató hírében állott. Hirtelen egy hangos kiáltás és Tesshu csapása nyomán a tisztviselő keresztül repült a termen és elterült a fal tövében. Amikor képes volt lábra állni, Tesshu átvezette a pihenőszobába és megkérdezte: "Mi a véleménye az én Zen állapotomról? Láthatta mennyire egyesültem kardommal. Sokat olvashat erről, de a Zen nem érthető meg csupán könyvekből." Tesshu később pontosan meghatározta halálának bekövetkeztét és amikor az idő közelgett a Zen meditáló pózban ült, mosolyogva beszélgetett barátaival és tanítványaival, majd békésen meghalt.

A Zen átlényegülés állapota nem korlátozódik csupán a karatéra, kiterjeszhető az élet minden területére, amely az emberi cselekedettel kapcsolatos, beleértve a művészeteket is.

Valamikor régen a kínai császárság területén, élt egy festő Su császár uralkodása alatt, aki oly híres volt mesterségbeli tudásáról, hogy még a kisgyerekek is ismerték a nevét. Egy napon a császár összehívta vazallusait és kijelentette; hívjátok ide a festőt, látni akarom mily híres munkákat készít. A vazallusok előkerítették a festőt, és az amikor a császár utasította, hogy fessen valamit, egy nyugodt, csendes helyet kért ahol dolgozhat. A császár rendelkezésére bocsátott egy csendes szobát, ahol a festő elkezdett ecsetjeivel játszadozni.

Abban az időben a kínai festészet csak tájképekre korlátozódott, és elkészítésük nagy ügyességet, ám viszonylag kevés időt igényelt.

A festő eltöltött egy, aztán két hetet, majd húsz napot a szobában anélkül, hogy bármit produkált volna. A kíváncsi császár ekkor behatolt a festő szobájába, megállt mögötte és így szólt: " Ez tartott olyan sokáig?" A festő nem fordult meg és nem is válaszolt. A kísérők, akik az uralkodó nyomában léptek a terembe, felháborodtak és kérték a festő drasztikus megbüntetését. A császár azonban kegyesebb és türelmesebb volt. " Várjuk meg mit fest, s a büntetés ha szükséges később is kiszabható" - parancsolta. Amikor újabb tíz nap eltelt a festő így szólt öreihez: " Itt a festményem. Mutassátok meg őfelségének." A festmény nem tájkép volt, hanem egy tigris ábrázolt. Amikor a császár meglátta, teljesen elámult élethűségén és erőt sugárzó ábrázolásmódján. " Ez a leggyönyörűbb kép, amit valaha is láttam!" - kiáltott fel - " Ez a tigris él, de áruld el, amikor korábban hozzád beszéltem, miért nem feleltél? Sértett talán valami?" A festő válaszolt:

" Nem felséges uram, láthatod, hogy amikor festek valamit, azzá kell válnom, amit ábrázolni szándékozom. Akkor én az a tigris voltam, amit most a képen látsz. Nos a tigris viszont nem érti az emberi beszédet, és válaszolni sem tud." A császár megértette és egy életre szóló barátja és tanítványa lett a festőnek.

Ez az anekdota rávilágít azon emberek misztikus erejére, akik képesek a Zen állapot teljes átlényegülésére. Más példákat is idézhetnék különféle forrásokból.

Nagasawa Rosetu /1755 - 99/ híres Japán festő, aki Maruyama Okio /1733 - 95/ tanítvány volt, teljesen azonosította magát a dologgal, amit éppen festett. Egy napon, valamelyik barátja elindult meglátogatni őt. A ház előtt az illető a tolófal vékony fehér papírbetétjén egy sas árnyképét látta, amelyet a benti fény vetített ki. Amikor kinyitotta a tolóajtót, csak Rosetsut találta a szobában, aki éppen dolgozott. Ám ami érdekes, hogy Rosetsu egy sasmadár képét készítette abban a pillanatban.

A kínai festő Yü-k'o-ról azt tartották, hogy képes volt olyan hajlékony valamivé átlényegülni, ami egy bambuszszálhoz hasonlít, amikor ezt a növényt festette. A neves Japán kaligráfus / szép író /Nakabayashi Gochiku / 1827 - 1913 / hosszú ideig elégedetlen volt ecsetmunkájával. Teljesen belemerült az igyekezetbe, de azt tapasztalta, hogy hibás, a rossz jelek jóformán mindig saját magára és lelkiállapotára hasonlítanak. Később rájött, hogy arra kell koncentrálnia, amit ecsetjével éppen le akar írni. Rövidesen rádöbbedt, hogy betűjelei karakterrel kezdenek megtelni, oly hangulatot árasztva, amely az adott szó értelmének megfelel.

A tavasz szóhoz használt jelei melegséget, eleganciát és könnyedséget árasztanak, amely az évszak valódi sajátossága. Az a szó, hogy jó, pedig mély tiszteletet ébreszt a szemlélődőben, a lefestett jelek alapján.

Abban az emberben, aki gyakorlott és tud koncentrálni, képes gondolatait csak egy valamire összpontosítani, meglepő energiák szabadulnak fel. Nagyon régen Kínában élt egy híres íjász, aki naponta tökéletesítette tudományát. Egy őszi estén, amikor ragyogott a hold, kiment a hegyekbe vadászni. Hirtelen egy bozótos árnyékában valami mozgást észlelt. Egy tigris volt. Villogó agyaraival és begörcsített hátával a tigris támadni látszott. Még erős idegzetű vadásznak sem lehet kellemes ilyen helyzetben. Emberünk azonban hirtelen és automatikusan teljes erejéből nyílveszejére koncentrált, amelyet az idegre helyezett. Kilőtte a vesszőt, mely úgy tűnt fejen találta a tigrist. A hold elbűjt, a vadász pedig anélkül, hogy megvizsgálta volna a vadat, visszafordult és lejött a hegyekből. Másnap az íjász elment megkeresni a vadállatot, tegnap esti kalandja színhelyére. Bármennyire kutatta is, azonban nem találta a lenyilazott bestiát. Már éppen hazafelé indult volna, amikor megtalálta nyílveszejét mélyen befűrődve egy hatalmas sziklába. Olyan erősen koncentrált, hogy képes volt nyilat a tömör kősziklán keresztül lőni. Ez az anekdota a forrása annak a szállóigének, hogy a koncentrált gondolat képes áthatolni a sziklán is. E közmondást a keleti féltekén évszázadok óta széles körben ismerik.

A koncentrációval és szellemi kiegyensúlyozottsággal folytatott élet, olyan hatásokat hozhat létre, amelyekről az embernek elképzelése sincs. Emlékszem egy esetre, amikor valamelyik tanítványom néhány csavargót elvert, mert molesztáltak egy idős embert, akinek tézsa üzlete volt. Bár számos különféle küzdelemben vettem már részt, de amióta elköteleztem magam véglegesen a karate mellett, soha nem keveredtem utcai verekezésbe és tanítványaimnak is megtiltottam, hogy ilyesmiben részt vegyenek. Bár jó szándéka ellenére az illető tanítvány megsértette ezt a tilalmat, ezért ideiglenesen eltiltottam az edzések látogatása alól. Az ügy azonban ezzel nem ért véget. A csavargók arra a megállapításra jutottak, hogy jómagam is támogattam tanítványomat az akcióban. Egy napon, amint sétáltam az utcán, öten-hatan a bandából, nyilvánvalóan törleszteni szerettek volna, hirtelen elállták utamat. Egyszerűen csak előreléptem, és megkérdeztem, hogy mit akarnak. Semmi egyébtől csak attól, hogy a szemembe néztek megrettentek és egytől-egyig elkotródtak.

Később rájöttem, hogy a tréningek hosszú évei, az élet-halál küzdelmek elszántsága, az önzetlenség a karate iránti elkötelezettségben - mindezek, amelyek lehetővé tették számos győzelmet - bizonyára visszatükröződtek szememből, és az ilyen csavargók észre vették ezt azonnal és képtelenek voltak elviselni. Tudom, hogy az ilyen belső erőt - amely az ész és szellem karatéja - alkalmazni lehet az élet minden területén és ez az, ami lehetővé teszi számomra, hogy minden félelem nélkül éljek.

Jómagam a Zen állapotot a hosszú karate edzéseken keresztül értem el. Hiszek abban, hogy hasonló állapotot lehet elérni más dolgokhoz történő hosszas elkötelezettségen keresztül is. Hasonlóan, a Zen eredményei képessé teszik az embert sokkal több dolog elérésére a nem Zen területeken is. Példaképpen említhetem Hakuin-t, a Zen papot, akinek festményeit legalább olyan jónak minősítik hozzáértő kritikusok, mint Roulat vagy Picasso képeit.

Ám az ilyen dolgok eléréséhez nélkülözhetetlen a teljes szellemi kiegyensúlyozottság. Az elmélyültség nem igényel templomot vagy más külön helyet a meditáció gyakorlása számára. Mindenki bárhol végezhet ilyen irányú gyakorlatokat. Egy a lényeg, hogy teljesen átadjuk magunkat annak a dolognak, amelyet cselekszünk, legyen az étkezés, hivatali munka, kereskedelmi munka vagy éppen kedvesünkkel egy randevú. Mindezen dolgokban a teljes szellemi átlényegülés az állandó Zen állapot gyakorlását jelenti mindenhol és minden időben, a tudományos laboratóriumoktól kezdve a könyvtárig, beleértve az építészek számára az építkezések helyét, a színészek a színpadot, az ügyvédek és a bírók számára pedig a bíróságot.

Számos író és költő barátom közül az egyik elmondta, hogy saját, jónak ítélt munkája soha sem csak az akaratán múlik, hanem úgy tűnik nagymértékben magától jön létre, amikor ő elmerül az alkotás folyamatában. Tudja, hogy a remekművek nem kizárólag az alkotón múlnak, s azok amelyek egyedül az akaraton alapszanak, ritkán sikeresek. Az erről a témáról írt klasszikus mű, a Hagakure nem túloz, amikor azt állítja, hogy a hős útja a halál felfedezésének útja. Ami azt jelenti, hogy az elmúlt századok hősei közönyösek voltak az önérdék, a hírnév és dicsőség iránt, mivel szoros kapcsolatuk a halállal állandóan és teljesen a kard világával átlényegült állapotban tartotta őket. Koizumi Ise-no-kami az egyik leghíresebb vívóiskola alapítója Japánban, a kard iránti teljes elkötelezettség útját összehasonlította egy sebes folyón való átkeléssel, melyen a hidat csak egy vékony farönk képezi. Ez állandó koncentrációt és előrehaladást igényel. Ha azt a lényegét, amin ez az összehasonlítás alapszik, alkalmazzuk összes dolgainkban, az emberi élet sokkal gyümölcsözőbb, sokkal egészségesebb és sokkal mentesebb lesz a zűrzavaroktól.

A légzés és gondolkodás kontrollja

Mi teszi a karate ököl és rúgótechnikáját egyéb küzdősportoknál hatékonyabbá? Elsősorban a technika maga, amely tökéletes. Másodsorban a kéz és a láb - a karate fegyverei - az edzések során erőssé és gyorsá válnak. A rúgások és ütések, amelyeket kötegeltszalmatáblákon gyakorolnak ősi módszer a test ezen részeinek megerősítésére. A nyugati bokszolók, akik homokzsákokon alapoznak, általában gyengébb ökölrel és karral rendelkeznek. Tovább gyengítik öklüket, amikor bokszkesztyűket alkalmaznak, hogy megnöveljék azok ütőfelületét.

Az ökölnak, a lábnak, az ízületeknek, valamint az ujj csontjainak erősnek kell lenni a karatéhoz. Ám a szalmaköteg edzés csökkenti a sebességet, ezért figyelemmel kell lenni arra, hogy csapásaink és rúgásaink sebességét a megfelelő szinten tartsuk. Az a cél, hogy oly hatékony csapást fejlesszünk ki, amely képes eltörni öt-hat deszkalapot, esetleg több mint tíz cserepet öklünk egyetlen sújtásával, és képesnek kell lennünk ily módon követ törni, vagy letépni a bika szarvait. A karate erejének egyik magyarázata a fizikai tréning, de a másik ugyanilyen fontos, a lelki kiegyensúlyozottság. A szellemi és a lelki szempontok, az állhatatosság és az elkötelezettség az, amely jelentős hangsúlyt kap az összes harcművészetben és a legtöbb sportban, amelyet Japánban űznek. Ám néhány fiatal manapság ragaszkodik ahhoz, hogy őt nem érdekli az ilyen nyavalygás és csak technikát akar tanulni. Ez a viselkedés feltehetően annak következménye, hogy a fiatal, a harcművészetek szellemi és lelki aspektusait elvont dolgoknak tekinti. Más szóval, soha nem volt tapasztalata arról, hogy az ilyen szellemi vonatkozások mily félelmetes hatást gyakorolhatnak az emberi testre. A mai Japán fiatalok összehasonlítva a nyugati edzésmódszerekkel a karate lelki elemeinek tanítását, talán valami elképzelt alsóbbrendűségnek tartják. A valóság azonban az, hogy az összes keleti edzés és képzésmódszerben - legyen az művészeti vagy harci - a szellemi kiművelődés a végső cél, amely nem elvont, sőt a szellem és a test teljes egységesítése. Ez a rendszer nem csak a karatéban és a művészetekben nyert óriási jelentőséget, hanem a napi élet és erkölcs területén is.

Mindez három módszert ölel fel, a légzés ellenőrzését, az altest megerősítését légzést gyakorlatokkal és a meditációt. A régmúlt keleti bölcsek megállapították, hogy az ember szellemi és lelki központja az alhasban található. Amikor a gondolataink ide koncentrálódnak, optimális pszichológiai kondícióba kerülünk. A szellem megerősítéséhez lényeges az alhas megerősítése. Íme egy hétköznapi példa, mit is jelent ez gyakorlatban. Amikor valaki fel akar emelni egy nehéz tárgyat, megfeszíti hastájékát. Erejét áthelyezve testének ebbe a részébe, nagyobb erőt képes kifejteni. Japánul a „tanden” a hastájék vagy alhas fontosságát fejezi ki, amely nélkülözhetetlen a szellemi kiegyensúlyozottsághoz és az általános testi erőhöz. A tanden a test súlypontja, a karok és a lábak e körül mozdulnak el. Ideális körülmények között a test által gyakorolt minden erő ide hat vissza. A tanden-ben az erő megegyezik az alhasi izomerő nyomásával, amelyet idegileg a csípő és az alhas izomzat gyengesége vagy ereje vezérel. A tanden ereje vagy annak hiánya megmutatkozik a gerincoszlop hajlékonyságában, a belső szervek összehúzódó vagy táguló képességében, az alhasi izomzat erejében, és a végbél tájék záróizmának összehúzódó erejében. Más szóval, minél erősebb a csontozat, az ízületek és az ínszalagok, annál erősebb az egész test.

Ám a tanden nem csak fizikai, hanem lelki központja is az egész emberi testnek. Mindezek kettős funkciója adja meg a keleti filozófia test és lélek egységének kiemelkedő vonalát. Ellentétben a szellemi dolgokra koncentráló filozófiákkal, amelyek elhanyagolják a test jelentőségét, a tanden keleti filozófiája állítja, hogy a fizikai lét érvényesül a szellemben, és az élő testben pedig a szellem jut kifejezésre. A kettő együtt az egész.

Azok az elméletek, amelyek ezen a filozófián alapszanak, kiküszöbölik a kettőséget és az ellentmondásokat. Az az ember, aki egyesítette szellemét és testét, nem érez ellentmondást e két alkotórész, valamint a külső világ és a szellem és az anyag között. Rövidesen a szellem kondicionálása nem nélkülözheti a test karbantartását sem. Sajnos túl sok mai keleti filozófus tanulmányozza és sajátítja el Tao Shakyamuni / a történelmi Buddha / valamint Bodhidharma / a nagy buddhista pátriárka / szavait és tanításait anélkül, hogy figyelmet szentelnének a test edzésének, amelyet ezek a nagy emberek és maguk a filozófiák is igencsak javasolnak. E filozófiák hibás alkalmazása bármely megközelítésben, talán részesei lehetnek a mai modern ember betegségeit kiváltó okoknak.

Mint edzési módszerek az ősi keleti tanítások már megvalósították az ideális kereteit a karate elsajátításának.

A légzési gyakorlatok, valamint a szellemi és testi kiegyensúlyozottság elérésének tökéletes módszerét régóta tanítja a Yoga, Tao, Zen és a buddhizmus más szektái. A különböző módszerek, mind központi kérdésként kezelik a tökéletes hasi légzést, mely során a levegőt mélyen leszívjuk, majd rövid ideig visszatartva vagy elnyújtott periódus alatt kilélegezzük. Mindezen légzési módszerek megerősítik a tandent. Az ilyen légzés tökéletesített változata során beszívjuk a levegőt, mely először az alhast tölti meg, majd a mellkast és végül eléri az ádámcsutka szintjét. Ezután egy enyhe kilégzés következik, a visszamaradt levegőt kényszerítjük a hastájék felé, a tanden kitágul. Végül a teljes levegőmennyiséget kilélegezzük nagyon fokozatosan. Az ilyen típusú légzésnek nagyon hosszúnak kell lennie, néhány ember képes a ki-be légzés ciklusait három percnyi időtartamra is elnyújtani.

A Kyokushin karatében egy enshin-nek nevezett hasonló légzésmódszert alkalmazunk állásban és a Zen meditáló ülésőzban. A közelmúltban tudományos kutatások igazolták e módszerek nagy jelentőségét. Ősidőkben az ember, akár a majmok, többé-kevésbé vízszintes helyzetű gerincoszloppal közlekedett. Ám az idő múlásával kétlábra állt és úgy járt. Ennek következtében mellkasa megnövekedett és más állatokkal ellentétben alhasi légzése teljesen háttérbe szorult.

Az emberi test felépítése olyan, hogy a légzés könnyen elválasztható más funkcióktól. Bár a testtartás lehetővé tette az emberi elme fejlődését, elősegítette egy természetellenes légzés módszer kialakulását, mely során, ha valaki elfárad azonnal előrehajol. Ez nagymértékben csökkenti a légzés amplitúdóját. Mintegy három-négyezer évvel ezelőtt az indiai Yoga kifejlesztette mély alhasi légzését, hogy kompenzálja az ember ilyen irányú tökéletlenségét, amely a kétlábon való járás képességének kedvezőtlen öröksége. Ahogy az köztudott, e légzési módszer megerősíti a tandent, valamint izgatva a bolygóideget a farpofákban szellemi kiegyensúlyozottságot eredményez.

Az edzésszakaszok között a Kyokushin karate előírja az ismételt ibuki lézőgyakorlatokat, amelyek a mély alhasi légzés erőteljes változatai, elűzik a fáradságot és képessé teszik az embert arra, hogy felszínre hozza testének teljes erejét.

Az ibuki légzést a heisoku, sanchin vagy han-heiko pozícióban végezzük oly mély és hosszú beléggzéssel, amely csak lehetséges.

A beléggzés végén karjainkat fellendítjük testünk mindkét oldalán egy kört leírva, majd keresztezzük azokat homlokunk előtt. A tanden megfeszítése következik s fokozatosan eljutunk a hónaljáig, majd a mutató és középső ujjunk hegyéig fokozva azt. Ezután befelé fordítva lábfejünket erősen koncentrálnak, hogy a nyomás szétáradjon bennünk egészen addig, amíg testünk remegni kezd. Majd hirtelen lerántjuk karunkat úgy, hogy szakító mozgást hozzon létre mellkasunk előtt. Könyökünket behajlítva természetes kiléggzést végzünk hangos sóhajtással. A kiléggzés befejezésekképpen kezeinket teljesen lesüllyesztjük, miközben tüdőnkéből a maradék levegőt is kipréseljük. A ciklus a beléggzéssel kezdődik megint. Ha mindezt négyszer-öttször megismételjük, még a legkegyetlenebb edzési szakasz után is légzésünk visszatér a normálishoz. A temeshiwari gyakorlatok előtt ilyen léggzéseket végezve képesek leszünk deszkákat, cserepeket és más kemény anyagokat szétörni, mert kifejlesztettük az ehhez szükséges pillanatnyi erőt. A hirtelen kiköhögése az utolsó levegőmennyiségnek is, jó gyakorlás a pillanatnyi erőkoncentrációhoz. Az ilyen erőnek nem az ujjakból, hanem a tandenből a test középpontjából kell erednie. Először a tanden, majd a hónaljak s végül az ujjhegyek megfeszítése oly gyakorlatok, amelyek elősegítik az erő áramlását a test középpontjából a perifériák felé.

Egy másik karate léggzési módszer - amelyet a küzdelmek alatt az ellenfél támadásának kivédése során használunk - két változatra bontható, az úgynevezett külső vagy belső léggzésekre. A külső változatnál a kiléggzés lassú, míg a belsőnél gyors. Mindkét esetben a beléggzés gyors.

A Zen, a Yoga és a Tao által alkalmazott módszerek szerint a karate léggzés az alhasra koncentrálnak és minden ilyen módszer erősíti a tandent azért, hogy fokozzuk a csapások és rúgások erejét, valamint sebességét. Amikor a tanden jó kondícióban van, a szellem és a test kiegyensúlyozott és mind az izmok, mind pedig az akarat acélos.

Az egyetértés, a gondolkodás és a fizikai test között nagyon nagy jelentőségű a karatében, ahol a gyorsaság és a pillanatnyi erő kifejtés létfontosságú. Következésképpen a tanden erősítése igen lényeges. Másrészt a karate mozgások természete fontos szerepet tölt be a tanden megerősítésénél.

A Zen elmélyülések manapság az ülő testhelyzetben való meditálásra szorítkoznak, de az ember aktív teremtmény, számára a hosszantartó ülés természetellenes lehet. A karate aktív és élő Zen.

Az ősi Japán harcművészetek szerint, akik a Zen buddhizmusban hittek - amely a XII. században nyert teret Japánban - a vallásos tanítások az egyén saját erejétől függnak és valami olyan dologra képesek, amely lehetővé teszi számukra, hogy nagy bátorsággal és szánakozás nélkül tudjanak szembenézni a halállal. Véleményem szerint a harcművészeti módszerekkel való tréningezések egyenes úton vezetnek a Zen állapot végső megvilágításához.

Eredeti körülmények között mindegyik vallás magában foglal bizonyos szigorúságot és rendszert, a gondolatok és a test képzésének céljából. A történelmi Buddha, Shakyamuni elvetette az aszketikus gyakorlatok szélsőségeit. Saját maga mintegy hat évig elmerült az ilyen gyakorlatokban, de azt tapasztalta, hogy ezek nem vezetnek el a végső megvilágosodáshoz. Ám miután eljutott már ide az alapos és elmélyült meditáció következtében, újból elkezdte testét edzeni hosszú és szerteágazó utazásai alatt.

Lényegében a teljes szellemi és fizikai tréninget nem, hanem a különösen komoly aszketikus gyakorlatokat vetette el, amelyek megkísérik túllépni az ember fizikai korlátait. Jézus Krisztus negyven nap és negyven éjjel böjtölt a pusztaságban, Mohamed szigorú aszketikus életmód után világosodott meg. A legnagyobb probléma az, hogy a történelem fejlődését ezek a gyakorlati, edzési módszerek nem élték túl. Csak némi írásos adat áll ezekről rendelkezésre. Az emberek pedig tanulmányozzák és értékelik ezeket a leírásokat, de hanyagolják magukat az edzéseket.

Bodhidharma tanításaiban - amelyet Indiából vitt át Kínába - valami karate edzéshez hasonló dolgot is belefoglal. A híres Shao-lin-su harci módszere, amely Bodhidharma-nak tulajdonított írásokon alapszik - pózai, amelyeket gyakorlatokban alkalmaztak hosszú idő óta, láthatók a tizenkét arahat-ban / megvilágosult /. Bodhidarmáról azt írják, hogy kilenc évet töltött ülő meditációval. Ez igen természetellenes és kényelmetlen módja az életnek. Éppen ezért nagyon fontos, hogy ellentétben ülő meditációjával, aktív edzési módszereket tanított. Bizonyosnak tűnik, hogy a fegyvertelen harci technikákat az önvédelem és a fizikai gyakorlatok miatt tanította. Nem erkölcsös egy vallásos ember számára, hogy bármily fegyvert használjon, de az önvédelem, a fizikai gyakorlatok és a munka az élethez nélkülözhetetlen tevékenységek.

Azonban az idő múlásával a kínai Zen eltávolodott a harci tréningtől, és magányos ülő meditációt követett vagy olyan társalgássá alakult, amely magába foglalt egy koan-nak nevezett légzőgyakorlatot, ami egy Zen meditáció légzésrendszer.

Ahogy azt már említettem, ez igen értékes a szellemi koncentráció fejlesztésében. Végső soron, a sutrák hosszas felolvasása ülő pózban légzőgyakorlatnak felel meg. Mi használjuk mindezek előnyeit edzőtermeinkben. Minden egyes edzés rész előtt elfoglalva a Zen ülő meditációjának pózát, hangosan felidézünk az edzőterem szabályait. Ahogy látható, a karate számos vallás és filozófia, szellemi és fizikai tréningrendszerét alkalmazza. A confucionizmus önmagában nem sokat nyújt ezzel kapcsolatban. Bár kiemeli például az íjászatot, mint a hat művészet egyikét, de nem tanít meghatározott módszert a fizikai állapot javítására.

A Japán harcművészetek harcosai átvették a Zen buddhizmus szellemi és fizikai tréningmódszereit, de az udvariasság és uraik iránti hűség tekintetében Confucius tanaira támaszkodnak. Más szóval, a fizikai edzés módszerek és a küzdelmek során a Zen vezérelte őket, de a társadalmi kapcsolatok terén Confucius követék. Úgy érzem, hogy ez a helyes. Ha a confucionizmus hibás, mert elhagyja a fizikai edzés módszerek tanítását, úgy a Zen is hiányos, mert elszigetelt, a magányos templomi életet tanácsolja. Alkalmaznunk kell, a Zen tanításait az edzés módszerekben anélkül,

A légzés és gondolkodás kontrollja

hogy eltávolodnánk a társadalomtól és Confuciusra kell támaszkodnunk azért, hogy a legjobb módon és úton éljünk ebben a társadalomban.

Ha az ész és értelem jórészt az alhasba költözik, a légzéskontroll és a tanden megerősítésének következtében, akkor az egyén az erős és szigorú igazságosság

A lézés és gondolkodás kontrollja

birtokába jut. Számos írásmű foglalkozik a mentális képességek elemzésével, de nagyon kevés dolog érthető meg csak ésszel egyedül. Az igaz, hogy a tudomány egy csomó ismeretanyagot rendszerezett, de képtelen megmagyarázni a világegyetemet, az élet természetét, vagy képtelen tanácsot adni egy embernek abban, hogyan kellene élnie. Ezek azok a dolgok, amelyek pusztán emberi ésszel fel nem érhetők. A nyugati típusú tudomány képtelen még választ adni arra a kérdésre, hogy vajon a lélek és a test egy, vagy netán különböző, s ha az, melyik az elsődleges. A legtöbb keleti filozófia elfogadja azt a nézőpontot, hogy a szellem és a test egy, és mindkettőt együttesen kell vezérelni. Ez a jelentése a lélegzőkontrollnak, a tanden megerősítésének, a tudat tandenben való koncentrálásának.

Amint ezek a dolgok elvégeztettek, az egyén képes dolgokat objektíven úgy elfogadni, ahogy léteznek, a kettősség és ellentmondásosság megszűnik létezni. E fizikai és szellemi állapot elérése egy része a karate céljainak.

A szerelem és a házasság

A nő a férfi legnagyobb öröme, de egyben a legnagyobb szomorúsága is. Az asszony adja meg az élet értelmét, erőt ad és biztatást a küzdelemhez. Édessé teszi életünket. Azt mondják, számos férfi hal meg a csatákban ajkán az utolsó szóval: anyám. A férfi kevély és becsvágyó, de ez nem jelenti azt, hogy erősebb, mint az asszony. Valóban a nők rendelkeznek bizonyos erővel, amely elég nagy ahhoz, hogy elhomályosítsa a férfi aktivitását és erejét. A feleségek csendben otthon maradnak, míg a férfiek naponta térnek meg a munka világából. Talán nincs még egy ilyen élőlény, aki feltehetően ilyen hűséges lenne. A legtöbb férj rájön, anélkül, hogy észrevenné a folyamatot, hogy felesége uralma alá került. Az asszonyok különösen akkor erősek, amikor gyermeket szülnek.

A férfiak általában háromféle nő típussal találkoznak: az anyákkal, a feleségekkel és a császnókkal, akik csak a szexuális vágyak tárgyai. A mód, ahogy egy férfi viselkedik e három nőtípussal nagyon fontos eleme életének. Az anya a legkevésbé problémás a három közül. A gyermekeknek tisztelniük kell anyjukat, és az az anya, aki sokáig él és vigyáz, óvja őket, kész szerencse számukra. Ám az a mód, ahogy egy ember feleségéhez és más nőkhöz, mint szexuális vágyainak tárgyához közeledik, gyakran meghatározó sikereinek vagy bukásainak vonatkozásában. Nyilvánvaló, hogy egy férfinak soha nem szabad a harmadik kategória asszonyainak uralma alá kerülni. Az ideális az lenne, ha egy férfi teljesen másnak tekintené a többi nőt, mint édesanyját, feleségét, esetleg nővéreit. Ám a legtöbb férfi különbözőképpen áll hozzá ehhez a kérdéshez.

Jónéhány embert ismerek, akik számára nem különösebben hajtóerő a szexualitás és olyanokat is, akikről azt írhatnám ebben a fejezetben, hogy teljesen hidegen hagyja őket. Talán az ilyen férfiak szerencsések, de legtöbbünk lenyűgözőnek tartja a nőket. Ahhoz, hogy megértsék eme véleményemet, elegendő csak a férfinak zavart grimaszát megfigyelni, ahogy egy sétáló, csinos hölgyet végigmérnek. Az a probléma, hogy a férfiak nagy része nem tudja lerázni magáról az ilyen zavartságot, és gyanítom, hogy oly híres emberek, mint Napóleon vagy a Japán katonai vezető, Toyotomi Hideyoshi sem különbözött tőlünk ebben a tekintetben.

Vannak olyan nők, akik azt gondolják, hogy a vágy, amelyet a férfiak éreznek irántuk tisztátalan. Ám tévednek. Az ilyen vágy a nagy küzdőképesség és az aktivitás forrása. Enélkül a nők képtelenek lennének asszonyi hivatásukat betölteni. Kétségtelen, hogy élete folyamán egy férfinak egy, vagy két nőt szeretnie kell. Ez normális, de a szerelemben esés semmiképpen nem lehet egy férfi fő célja.

Szeressük a nőket, de ne hagyjuk, hogy ellenőrzést gyakoroljanak felettünk. Egyetlen férfinak sem szabad engedni, hogy asszony határozza meg tetteit. Az ilyen befolyásoltság azt jelenti, hogy a férfi túlságosan lekötelezett otthona és családja

irányában. Nem szabad ilyen jellegű béke és biztonság után áhítoznunk. Egy férfinak a kalandot kell keresni, tanulnia kell, képeznie magát, harcolni és utat törni. Egy férfi, aki engedi, hogy a jó férj és apa kötelességeinek csapdájába essen, végül elveszíti felesége és gyermekei előtt teljes tekintélyét.

Néha azt mondják, hogy a mai fiatal generáció legnagyobb problémája a felnevelkedésének körülményeiből fakad. Apáik, akik a II. világháború időszakában nőttek fel, teljesen elveszítették szellemi talpköveiket azokban a szerencsétlen időszakokban. Jóformán teljesen elházasodtak és teljesen elrontották saját gyermekeiket is. Ennek következtében minden tekintélyük odalett utódjaik szemében. Úgy gondolom, ez nagyon szomorú tény. Miért kellett a Japán apáknak személyes vereséget szenvedni a haza által elszenvedett vereség miatt? Találniuk kellett volna valamit, amely új eszmét, törekvést és indítást ad életüknek, küzdhetek volna álmaik megvalósításáért.

A II. világháború utáni korai időszakban a reményvesztettség kifejezést széleskörben használták. Ez teljesen hibás volt. Minden ilyen szót kerülni kell, ahogy a vesztésnek a túlzott vidámságot sem illik gyakorolnia. Japán nem kapitulálhat teljesen egy vereség miatt. Később a nemzet megindult egy gyors gazdasági felemelkedés útján, és számos kulturális dolgot átvett nyugatról. Úgy gondolom, hogy nem lehet igazi felemelkedés az, hogy ész nélkül kölcsönöket veszünk fel más országoktól. Japán saját lelkét veszítette el.

A Japán férfiak azon fáradoznak, hogy jó papákká és férjékké váljanak. Elveszítették a kalandvágy szellemét. Többé nem keresik a küzdelmeket. Korábban már leírtam, hogy a férfi gyengébb lehet, mint a nő. Amikor valaki elveszíti a küzdelemre való késztetését, ez biztosan igaz. Egy férfi csak akkor erős, ha harcának célja van és egy jó asszony bátorítja küzdelmei során.

Miután számos hónapot együtt éltem kedvesemmel, elvonultam a hegyek közzé, ahol karate edzéseket végeztem közel két évig, majd később külföldre mentem, hogy karrieremet ott egészítsem ki, és összesen vagy hét évig még egy képeslapot sem kaptam tőlem. Mialatt távol voltam gyermeket szült. Mivel pénz nem volt és úgy érezte szüleitől sem kaphat támogatást, nem vette igénybe még a bábaasszony segítségét sem. Mégis hitt abban, hogy egy napon visszatérek. Azután, hogy egy bemutatón sikerült letörnöm egy bika szarvát, hazatértem. Annak ellenére, hogy nem lévén anyagi forrásom, eltartott, s jómagam sem tudtam honnan teremti elő a megélhetésünkhöz szükséges pénzt. Az asszony élete legalább annyi lemondást és erőfeszítést igényel, mint a férfié. Később a kedvesem a feleségem lett, és tudom, hogy ő az ideális személy számomra. Hiszem, hogy a vándorló kaland kereső férfi kell, hogy legyen a példaképe minden ifjúnak, s a türelmes gyakorlatias asszony pedig a nőé, aki nyolcvan éves koráig, megöszült fejjel is képes hazavárni vándorló, kalandkereső férjét. Peer Gynt Solveg-ja az eszményképem ebben a tekintetben. A szabad szerelem manapság széleskörben beszélgetés témája a fiatalok között. Gyakran diskurálunk erről a tanítványaimmal, akik mindannyian helyeslik ezt, mindaddig, amíg meg nem kérdezem azt, hogy menyasszonyuknak a szüzet vagy a szabad szerelemben számos férfival már kapcsolatba került lányokat részesítik-e előnyben. Mindannyian ragaszkodnak a szűz menyasszonyhoz. Ám meglehetősen ésszerűtlen, hogy önmagunknak engedélyezzük a szabad szerelmet, ugyanakkor partnerünkötől megköveteljük az ártatlanságot.

Ha a szexualitás nem társul alapos emberi érzelmekkel és személyes kapcsolatokkal, akkor azt csak egy kis lépés választja el az önkielégítéstől. Mivel a testi szerelemnek fel kell ölelnie az emberi élet mélységeit és jelentősnek kell lennie, ezért csak egy partnerra kellene korlátozódnia. Soha nem szabadna annak megtörténnie, hogy valaki úgy váltogassa partnereit a szexualitásban, mint a táncparketten. Az aktus folyamán mindenki felfedi lelki titkait és vágyait - elárulja legtitkosabb gyengeségeit - partnere előtt. Éppen ezért az ideális férfi-nő kapcsolatban mindkettőjüknek alaposan ismerniük kell egymást, és mélyen tisztelni a másikat. Ilyen kapcsolatokból igazi szerelmek születnek. Az igaz szerelem fájdalmasan fontos, mert csak az az egy személy a megfelelő számunkra az egész világon.

Már említettem, hogy egy férfinak több nő szerelmét kell megismernie élete folyamán, de ez nem azt jelenti, hogy az igaz szerelmek számát készakarva növelni kell. A valóságban egy férfi összes futó kalandja során elveszíti igaz szerelmeit és mindig távolabb kerül a lelki és testi kielégüléstől. A Japán katonai vezető, Toyotomi Hideyoshi-nak számos kapcsolata volt követőinek asszonyaival, de Yodogimi hercegnő a legfontosabb nő volt és maradt egész életében. Napóleonnak a meghódított országok arisztokratái leggyönyörűbb lányait ajánlották fel, de Josephine volt a legjelentősebb asszony egész élete folyamán. A kicsapongó mindig új hódítást keres, mert nem talál gyönyört egy hosszantartó szerelemben. A nők, akik Napóleonnal vagy Hideyoshi-val lefeküdtek, ugyanezen okból cselekedtek így, nem szerelemből. Nem voltak egyebek, mint lélektelen babák, akik azt cselekedték, amit egy erős egyéniségű ember parancsolt nekik. Az a baba, aki kielégíti minden férfi követelését, nem egyéb, mint szexuális játék. Az igaz szerelem csak oly személyek között jöhet létre, akik egymás szemében az egyetlen elképzelhető partnerek a világon.

Az a férfi, aki megnyeri feleségének a hön áhított nőt, saját magát az egyetlen szerencsésnek hiszi. Ám a férfi gondolhatja, hogy választottja az egyetlen, de a hölgy nem osztja ez irányú érzelmeit. Számos ifjú ember tört szívvel szenved, mivel képtelen meghódítani szíve választottját. Az ilyen dolgok akkor fordulnak elő, amikor az ifjak túl magas igényeket támasztanak. Oly lányokat próbálnak meghódítani, akik náluk sokkal jobbat érdemelnek. Ám nem haszontalan egy férfi számára, ha kétszer-háromszor elutasítják. Rávilágít hibáikra és gyengeségükre, valamint segít azokat kiküszöbölni s végül oly értékesé válnak, hogy könnyedén megtalálják majd az igazit. A balsiker a szerelemben indíttatás, amely segít a férfinak fejlődni az általa választott úton. Az erőfeszítések előbb vagy utóbb egy megnyerő, értékes személyiséget fejlesztenek ki, amely büszkeség és magamutogatás nélkül is természetesen észrevehető és figyelemfelkeltő. Más szóval az erőfeszítések a helyes irányban létrehozzák az igazi értékeket férfiben és nőben egyaránt. A férfi, aki ezelőtt mindig vesztett, észreveszi, hogy nőnemű csodálók veszik körül, s ezek közül kell kiválasztani az igazit, aki majd megérti és segíti őt a választott úton.

A feleségnek gyakorlatiasnak kell lennie. Jó anyának is, amióta a gyermekek nevelésének a kilencven százaléka a mama térdén zajlik le. A jó feleségnek egy test egy lélekké kell válnia a férjével. A szoknyapecér Maresuke Nogi tábornok felesége elfeledve férje minden flörtjét követte őt a halálba,

Amikor az uralkodójának Meiji császárnak halála miatt öngyilkosságot követett el. Masahru Honma tábornok - akit a Bataan Halál Márciusa során kivégeztek - felesége elmondta, hogy ha ujjá születne ismét ugyanazon emberhez menne feleségül. Minden

A pénz helyes értékelése

férfinak ilyen hűséges feleséget kellene elvennie, és egyben olyant, akit ha újjászületne, megint csak asszonyává tenne.

A pénz társadalmi szükségszerűség, mint a munka, az emberi áldozat és vér, a kedvesség, valamint a könnyek jutalma. Ez elfogadható, ám általában csak ritkán igaz, és gyakran még piszkos is lehet. Szomorúvá tesz az a tudat, hogy számos ember mindent a pénz és annak vásárlóereje alapján ítél meg. Gazdasági szempontból mérlegelve, azonban nagyon lényeges a napi életben és nélkülözhetetlen ahhoz, hogy valaki saját elképzeléseit valóra válthassa.

Mint ifjú ember, folytatva karate tréningjeimet, állandóan pénzhiányban szenvedtem. Utáltam a pénzt, és amikor nem maradt semmi ennivalóm kietlen otthonomban, gyakran átkoztam és kiáltva győzködtem magam, hogy csak a karate az igazán fontos. Abban az időben telve voltam az ifjúság minden szenvedélyével. Később egy üres telken gyakoroltam, ahol a szomszéd gyermekek és háziasszonyok bámulták Oyamát, aki letöri a bika szarvát. Minden nap egy-két ember megkért, hogy fogadjam őket tanítványaimnak, de mindig visszautasítottam. Az volt az indokom, hogy a magam választott úton edzem és próbálom fejleszteni képességeimet saját céljaimért, és nem szándékozom tanítványokkal foglalkozni. Miyamoto Musashi a híres kardforgató csak két vagy három tanítvánnyal foglalkozott egész élete folyamán. Mindazonáltal a fiatalemberek akik tréningjeimet figyelték, kitartóak voltak. Néhányuk azt mondta, hogy már az is elég, ha megengedem nekik, hogy nézzék és utánozzák amit csinálok. Beleegyezve látván hő óhajukat, úgy éreztem nem tudnám visszautasítani kérésüket. Mielőtt észbe kaptam volna, már egy bizonyos edzőterem vezetőjévé váltam, bár ezt aligha lehetett volna teremnek nevezni, mivel egy a lakásomhoz közeli üres telken edzettünk.

A harcművészetek mesterei a múltban soha nem csináltak üzletet a tanításból. Gondosan megválogatták tanítványaikat, óvták és gyámolították őket ahelyett, hogy fizetséget fogadtak volna el. Az igaz, hogy az ősi nagy családoknál az oktatók meggazdagodtak abból a hűbéri birtokból, amelyet földesuruk juttatott nekik. Ám azok a mesterek kik a városban éltek, tanításukat nem gazdagságért és hírnévért mérték. Követtem példájukat és nem fogadtam el pénzt a karate leckékért. Ám e tanulni vágyók számának növekedésével, az elhagyott telek tulajdonosának türelme egyre fogyott, és kénytelenek voltunk edzőterem után nézni.

Egy nagy fapadlós teremre volt szükségünk, amit egy balettiskolában meg is találtunk. Mivel bérleti díjat kellett fizetnünk, vonakodva bár, de beleegyeztem, hogy tanítványaim viseljék ezeket a költségeket.

Az elmúlt harminc év során intenzív erőfeszítéseim eredményeként a karate elterjedt az egész világon. Megalakult a Nemzetközi Karate Szövetség és most, mintegy ötszázötven karate edzőterem található hatvan országban. Ezek üzemeltetése feltétlenül pénzt igényel. Csak egy karate világbajnokság megrendezése például százmillió yenbe kerül. Lehetetlen egyetlen karatás számára ily óriási összeget előteremteni. Természetesen lenne gazdag ember, aki az általam megnevezett bármilyen összegért hajlandó lenne megvásárolni szervezetünket, de az eladás homlokegyenest ellenkezne a harcművészetek útjának erkölcsével, amelyre kiválasztottnak
érezem
magam.

Az elmúlt harminc év során a pénzről kialakított véleményem megváltozott. Manapság karate szervezetünk számos ember munkájára és szolgálatkészségére támaszkodik. Amióta ez így van, szervezetünk nem nélkülözheti a pénzt, működése érdekében. A pénz az emberi munka gyümölcse, ugyanakkor, mint az emberek közötti megegyezés eredménye, érték is. Jómagam a következő mottó alapján kezelem:” A pénz érték, de senkinek sem szabad ragaszkodni hozzá.” A pénz önmagában soha nem lehet cél. Ez csak egy elvont helyettesítője az emberi értékeknek. El lehet cserélni lényeges értékekre, de soha nem önmagáért való. A választott út követése a fontos, a pénz csak eszköz. Úgy gondolom, aki a pénzt önmagáért halmozza csak, az különösen nyomorult személyiség. Manapság minden munkát anyagi szempontból ítélnék meg, bár ennek nem így kellene lennie. Egy ember, aki komolyan és becsületesen dolgozik azért, hogy többre vigye, rettenetesen elkeserült lehet, ha rájön, hogy erőfeszítései nem érnek többet, mint egy bizonyos meghatározott pénzmennyiséget. Különösen a harcművészet embere, aki áruba bocsátja magát a gazdagoknak vagy a befolyásosoknak, nem több mint testőr, s többé már nem művésze a harci tudományoknak.

Van egy barátom, aki egy kereskedelmi vállalatnál dolgozik, éles eszű és azonnal megnyeri azoknak a bizalmát, akikkel kapcsolatba kerül. Azt mondják, hogy a társaság sikere az ő talentumától függ, bár soha nem fejezte be tanulmányait. Amikor e barátom 1947-48-ban gyökértelenül csapódott ide-oda, a társaság elnöke felkarolta, munkát adott neki és segített felszínre hozni képességeit.

Egy napon tanácsért fordult hozzám. Úgy tűnt, hogy cégének gyors növekedése igen súlyosan érintett egy másik nagy társaságot ugyanebben az üzletágban. A rivális társaság megpróbálta elcsábítani barátomat, s ily módon letörni a konkurenciát. Kémkedtek utána, majd egy tízmillió yen-re szóló csekket küldtek a lakására. ” Mit tegyek Oyama? - kérdezte. Ahogy most a dolgok állnak nem engedhetem meg magamnak, hogy saját házat vegyek. Ám ha céget cserélek, kétszer annyit keresek majd, és ebből a tízmillióból a házra is telik. Mégis aggályaim vannak, mert nem szeretném hátra támadni Mr. A-t.” / a társaság elnökét ahol dolgozott. / Elmondtam neki, hogy a változtatás lehet hogy élete nagy lehetősége, ha azt a több pénz szempontjából nézzük, de ha megteszi számos ember aki bízott benne megszakítja vele kapcsolatát, mert elárulta Mr. A-t. Hozzátettem még, hogy én leszek az első aki szóba sem áll vele.

Barátom lehorgasztotta a fejét, megfogadta a tanácsot és megköszönte azt. Néhány évvel később Mr. A. véleményemet kérte azzal kapcsolatban, hogy eme barátomat nevezné ki a cég elnökévé, lévén ő maga nyugdíjkorú. Még saját fia ellenében is barátomat tartotta alkalmasnak eme vezetői posztra. Azt mondtam, kitűnő elgondolás. Majd könnyeket csaltam a szemébe, amikor elmeséltem, hogy barátom a roppant kísértés ellenére milyen hűséges maradt, amiről Mr. A. eddig még semmit sem hallott. Később, mint elnök, barátom tovább növelte cége befolyását mind otthon, mind pedig a tengerentúlon.

Minden hónapban emberek százai jelentkeznek edzőtermeinkben, hogy karatét tanuljanak, és minden évben számos tanítványunk elnyeri a fekete övet.

Mostanában egyre több fekete öves karatést vonz az a vágy, hogy saját edzőtermet nyisson. Rendszerint meglepődök, mivel ezek az emberek túl fiatalok ahhoz, hogy mesterré váljanak, egyedül karate technikájuk alapján. Nem hiszem, hogy abban a helyzetben vannak, hogy taníthassanak. Ez nem azt jelenti, hogy meg akarom akadályozni őket abban, hogy saját edzőtermet vezessenek. Ellenkezőleg, annyi új karate edzőtermet szeretnék látni, amennyi csak lehetséges, itthon és külföldön is. Engem az zavar, hogy olyan tapasztalatlan fiatal emberek határozzák el magukat, hogy tanítsanak valamit, akik nem értik annak lényegét. Amíg harmincöt éves koromat el nem értem, nem vezettem edzéseket, ellenben utazgattam a világban más harci technikák küzdőinek legeredményesebbjeivel harcolva. Amikor végre megfelelő felelősségtudattal rendelkeztem ahhoz, hogy taníthassak, akkor is tanítványaim tették meg az első lépést ez irányban. Arra biztatom a fiatal embereket, hogy ne legyenek meggondolatlanok az eredmények, a biztonság és a gazdagság kergetése során.

Az általuk választott út a fontos, valamint az olyan siker, amelyben újra meg újra finomítják tudásukat céljaik elérésének érdekében. Kilenc éves korom óta foglalkozom karatéval - ez több mint negyven év - és még mindig van mit tanulnom. Néha éjszaka felriadok egy ötlet miatt valami finom változtatással kapcsolatban, s néha azon gondolkodom, hogy egy támadást, vagy egy más technikai elemet hogyan lehetne tökéletesíteni.

Azon csodálkozom, milyen elképzelésük lehet olyan karatésoknak, vagy más harci technikával foglalkozóknak, akik huszonöt-huszonhat évesen a három-négy dan fokozatot is eléri, majd befejezik edzéseiket és oktatással foglalkoznak, elhízva lustává válnak. Jómagam most egy nagy szervezet élén állok, de nem tanácsolom a fiataloknak, hogy ily felelősségteljes pozícióba törekedjenek addig, míg a harmincat be nem töltik vagy jócskán meghaladják azt. Addig a korig saját szellemi és fizikai fejlődésükre kell koncentrálniuk és semmi esetre sem szabad a hírnévre, biztonságra és pozícióra gondolniuk.

A gyorsaság, a gyakorlatiasság és a jelentős eredmények jelen éveiben túlságosan nagy hangsúlyt fektetnek a technikára. Az emberek azt gondolják, ha egyszer megszerezték a technikai jártasságot egy adott művészetben vagy foglalkozásban, azonnal profitálniuk kell abból amit megtanultak. Például a sikerhajhászás szenvedélye olyannyira eluralkodott a karate világában, és más harcművészeti ágakban is, hogy bizonyos csoportok nem átallnak pénzért dan fokozatokat adni. Külföldiek pénzükért egy szempillantás alatt a négy-öt dant megszerezhetik. Ez undorító. Ismerek olyan harci technikával foglalkozó egyént külföldön, aki a teljes dan fokozatokat számos harcművészeti ágban húsz éves korára megszerezte. Az ilyen dolog elképzelhetetlen volt a harcművészetek régmúlt oktatása során, amikor az egy dan fokozat kiérdemlése a mestertől tíz vagy több tíz évtizedet is igénybe vehetett. A fokozat elnyerését igazoló okirat pedig nem volt más, csak egy fehér papírlap néhány alapvető, egyszerű szabály felsorolásával. Ez nem jelentette a végső jelentőség hiányát a harcművészetek eme fokozatában. Ellenkezőleg arra mutatott rá, hogy az ilyen alapvető fontosságokat nem lehet szavakban kijelenteni. Nincs szükség arra, hogy leírjuk őket, az aki tíz vagy több évig szorgalmasan edzett, ezeket az alapvető fontosságokat legbelső énjében találja meg. Nincs helye a ragaszkodásnak a rangbeli előre lépéshez és az ilyen sekélyes szövegű bizonyítványokhoz.

A szenvedélyt jómagam például szélesebb skálát tekintve kiterjedt pénzszemléletnek, önzésnek és profitigénynek tartom. A harcművészetek iránt igazán elkötelezett ember hasznosan képezi magát.

A múltban az embereket személyes intelligenciájuk, hűségük és komolyságuk alapján ítélték meg. Őszintén remélem, hogy a megítélésnek ezen kritériumai visszatérnek. Ha torz dolog a pénzt önmagáért felhalmozni, vagy önző nagyra törésből, akkor ugyanolyan hibás cselekvés felhalmozni utódjaink számára. Egy kínai mondás azt tarja, hogy a nagy örökség elvonja a bölcs fiú kezdeményező képességét, és lehetővé teszi a bolond fiú számára, hogy még több ostobaságot kövessen el. Ez nyilvánvaló igazság.

Nincs szándékomban az általam vezetett karate szervezetet gyermekeimre hagyományozni. Csak olyan személy veheti majd át, aki a fejlődésnek azt az útját követi amelyet én, és képes lesz ugyanúgy vezetni. Az igazán fontos örökség, amely az én osztályrészemül jutott, az a szellem, a lelkesedés, a becsületesség és az emberiség volt, valamint a régmúlt olyan híres egyéniségeinek mint Myamoto Musashi, Saigo Takamori, Confucius, Bismarck és Shakyuni példa mutatásai. Nem akarok anyagi vagyont testálni családomra / gyakran mondom tanítványaimnak, hogy leköphetik síromat, ha ilyen fajta örökséget hagyok hátra /.

Ám őszintén bízom abban, hogy átadhatom a remény fáklyáját a jövő generációjának, a tudatos erő, eszmék és törekvések, és a lelkesedés kíséretében, így egyben mindazon dolgokat, amelyek megvilágítottak utamon.

A felszabadulás, a végső igazság

Ahogy már említettem, a második világháború után a börtöncellában tudván azt, hogy semmiféle képesítem nincs és bizonytalan jövőmmel tisztában lévén elhatároztam, hogy a karate mellett kötelezem el magam. Azokban az időkben számos ember ellenezte a harcművészeteket, mivel a japánoknak rettenetes élményeik voltak a militaristákkal kapcsolatban a háború előtt és alatt. Ám látván, hogy a gengszterizmus azokban a zavaros időkben virágzik, valamint a mindenütt elburjánzó erőszakos bűncselekmények tudatában, amelyeket néha az amerikai katonák követtek el a japánok ellen, rádöbbsentem, hogy önvédelemben képzett emberek nélkül az ország soha nem lehet független. Ezért a karatét választottam és szabadulásom után azonnal elvonultam a magányos Kiyosoni hegyekbe, ahol egyedül tréningeztem több mint másfél éven át.

Gyönyörű hely volt, karcsú cédrusokkal, vegyes erdőkkel, egy folyó erős kőtömbök között szelte át a sziklás völgyet, vízesésekkel tarkítva. Félúton a hegygerinc felé helyezkedett el Kiyosumi-dera temploma. Egy közelben lévő megmaradt öröknyáron laktam. Az gondolom, hogy gyakorlatilag bárkinek, aki teljesen odaadja magát egy ügynek át kellene élnie oly magányos tréninget, amilyen az enyém volt, de ez egyáltalán nem könnyű. A legrosszabb dolog a magány. A csendes elszigeteltségben legalacsonyabb ösztöneink erősen kidomborodnak. Ilyen helyzetben két módja van a magány leküzdésének: vagy azonnal feladjuk az elszigeteltséget vagy erős szellemi koncentrációval harcolunk a magányosság ellen és megpróbáljuk fogadalmunkat valóra váltani ennek segítségével. Az utóbbi módszert választottam. segítségül mindenféle dolgot felhasználtam. Például leborotvtam az egyik szemöldökömet, jéghideg vízesésekben fürödtem, vagy Zen módra meditáltam a vízben ülve. Éjszakánként a holdat és a milliárdnyi csillagot bámultam. néha mély sebeket ejtettem saját lábamon vagy fejemet a sziklához ütöttem.

Mindazonáltal a gyakorlatok és a Zen meditáció következtében ebben a tizenhét hónapos periódusban jutottam el először a gondolatok és képzetek nélküli koncentráció állapotába, amelyet Samadhi-nak neveznek. Teljesen lefoglaltam magam a napi meditációval télen, nyáron egyaránt.

A hideg hegyi folyóban, vagy egy fenyő gyökérzetén ülve, vagy állva egy sziklán. A karate edzésem magában foglalta egy száz kata-nevű napi plusz küzdelmi kísérletet, a fatömbök és kőtömbök ellen. Éjjel, amikor a magány kegyetlen volt a szellemi koncentrációval foglaltam el magam, számos dolgot segítségül véve ehhez. Néha a sutrákat idéztem, bámulva tűz lángjait vagy fél szememet egy a falon lévő papírdarabra szegeztem mereven. A papírlap jobb és bal oldalára felírtam a nyugalom és az akció szavakat. Néha hallucinációim voltak. Félreértékeltam a szél zúgását a fák között, vagy a madárcsicsergést emberi hangnak véltem. A rókák és a borzok nesze vigasztalás volt számomra.

Hallván őket megnyugodtam, hogy melegvérű, lélegző teremtmények vannak a közelemben. A napi edzések oly intenzívek voltak, hogy hosszú ideig megfeledkeztem a végső felszabadulás keresésének fontosságáról. Ez okból napközben rendszerint jó formában voltam, ám levert éjszakánként. Mindazonáltal a hegyek között eltöltött időm végefelé pillantást nyerhettem abba, hogy mit jelent a végső felszabadulás és gondolatlanság állapota. Megemlítenék néhány dolgot, ami megtörtént velem: a közelben egy róka élhetett, amely minden este meglátogatott; majd egy kisfiú aki meglátott a napvilágnál, rámutatott és így szólt: ” Tengu ” / egy hosszú orrú manó /; és a végső sikerem - oly sok sikertelenség után - egy kerek sziklatömb széthasítása a shuto / kés - kéz / csapással. Fokozatosan képessé váltam a szellemi elmélyülésre, attól kezdve, hogy a szabadulásra és a gondolatlan állapotra koncentrálok, egészen odáig, hogy képes voltam előre látni ellenfeleim mozgását, és azonnal válaszolni arra, gondolkodás nélkül. Amikor elértem ezt az állapotot tudtam, hogy ember már többé nem lehet veszélyes ellenfelem, és elhatároztam, hogy erőmet egy bikán próbálom ki. A bikákkal és a nálam kétszerte erősebb emberekkel való küzdelmeim során nem voltam a gondolatlan felszabadulás állapotában. Ám amikor lesújtottam ellenfeleimre, akkor mindig ebben az állapotban voltam. Néha nem gondolkozva, vagy félve a vereségtől, erősebb támadást alkalmaztam, mint amilyen az adott helyzetben szükséges lett volna, és számos alkalommal sérüléseket okoztam ellenfeleimnek, amelyek néha két hónapig sem gyógyultak meg. Egyszer egy ilyen eset majdnem arra készítetett, hogy feladjam a további karate működésemet. Egy késsel felfegyverkezett gengszter támadott meg, és a ryutoken / sárkányfej ököl / csapással eltaláltam a felső ajkát. Az illető meghalt hátrahagyva feleségét és gyermekét.

Jogilag nem voltam bűnös, mivel csak önvédelemből cselekedtem, de mély fájdalommal töltött el az, hogy karatém, amellyel senkit sem szándékoztam megsebesíteni, halálhoz vezetett. Lelkiismeret furdalást éreztem a halott családjával kapcsolatban. Végül elhatároztam, hogy feladom a karatét és a Kanto tartományba mentem, ahol egy farmon állást vállaltam. Ötször olyan erősen és lelkesedéssel dolgoztam, mint a közönséges munkások, hogy keresetemmel támogassam az özvegyet és gyermekét.

Tudtam, hogy feladtam a karatét, de nem zavart. A mezőgazdasági munkát kellemesebbnek találtam, mint a tréningeket. Egy éven keresztül a technikai elemek könnyű gyakorlásán kívül semmi olyat nem tettem, amit karate edzésnek nevezhetnénk. Később mikor valaki megkeresett azzal az ajánlattal, hogy utazzak az Egyesült Államokba, és segítsek elterjeszteni a karatét a világ más részein is, a múlt régi álmai visszatértek.

Mi több, a halott gengszter felesége és gyermeke megbocsátott, és sürgettek, hogy térjek vissza előző életemhez. A gyermek még biztatott is, hogy küzdjek és győzzek le minden külföldit.

Mindazonáltal ahogy említettem, abbahagytam az edzéseket, néhány szempontból úgy tűnt, hogy a kihagyás csak még hatásosabbá tette karate tudásomat. Fokozatosan eljutottam abba az állapotba, amikor az ököl és a láb öntudatlanul működik. Ám nem voltam büszke. Legfőbb vágyam csak az volt, hogy összetehessem kezeimet és hálát adhassak a karaténak, amely vezérelt engem. A karate tudásom többé kizárólag nem az enyém volt. Másokért létezett, olyan karate volt, amelyet mások megértenek és elfogadnak. Ahogy megtanultam, az olyan dolgokra való koncentrálist,

az edzéseim egyre kevésbé lettek ellenőrzöttek a tudatos gondolatok által, és állandóan a koncentráció és felszabadultság között léteztem. Az egy dologra való koncentráció az alapja, és lényeges módszere az átlényegülés szellemi tréningjének. A gondolatok nélkül, ez a végső cél, amely felé kell törekedni minden edzés során. Ám nincs olyan mennyiségű Zen meditáció vagy célirányos gondolat, amely képessé tesz az ilyen állapot elérésére. Az egyetlen út a szorgalmas karate edzés, hosszú időn keresztül tökéletesítve a technikát, amely talán eltarthat harminc évig is.

Ezzel kapcsolatban érdemes megfigyelni az érettség fokát és idejét a karate és más harcművészetek embereinél, összehasonlítva más sportot űzőkével.

Mivel a fizikai erő és a kondíció a legfontosabb számunkra, a sportemberek úgy vélik, hogy a legjobb korformájuk szempontjából a húsz és harminc év közé esik. Azonban a keleti harcművészetek szoros kapcsolatban állnak a test és a lélek egységével, valamint ezek érettségével, és mivel az ész és a tréning fontosabb, mint a tehetség egyedül, a karaté legjobb tudását negyven és ötven éves kora között éri el. Most amikor karate küzdelmekben veszek részt és ellenfeleim ifjú emberek, sohasem kell csapásokat vagy rúgásokat alkalmaznom. Az ellenfeleim mögé kerülhetek, vagy a hikkake esetleg a kawashi technikákat alkalmazva leteríthetem őket anélkül, hogy erőszakosabb módszert alkalmaznék. Ám ez csak azóta sikerül, amióta meghaladtam a negyven évet, és eddig harminc évet edzettem, hogy elérjem ezt az állapotot.

A karate a leginkább Zen-szerű a harcművészetek között. Elhagyta a kardot. Ez azt jelenti, hogy a győzelem és a vereség értelmét túlhaladva egy gondolkodásmóddá vált, mindig más emberek javát szem előtt tartva, s mindez megegyezik az Ég akaratával. Szándékai ezért eléri az emberi gondolkodás legjelentősebb szintjét. A harcművészetek múltbéli mesterei kijelentették, hogy a kard emberének tisztázni kell önmaga számára az igazságot az élet és a halál kérdésében. A karate és más harci technikák az élet és a halál kérdéseitől való elszakadást keresik. Nagyon régen az emberek hajlandóak voltak életüket áldozni uraikért. A demokrácia mai formájában ugyanezt a hajlandóságot kell mutatni az emberek érdekében addig, amíg azok mentesek a korrupciótól. Nem számít mily jellegű utat követ az egyén, az igazán értékes ember kész mártírrá válni az igazságért, amelyben hisz. Mentese a haláltól, való félelemtől, s nem törődik saját hírnevével és szerencséjével.

Yamaoka Tesshu a XIX. század első felének végén alapított vívóiskola vezetője kijelentette, hogy a kardforgatás legbelsőbb lényege függetlenséget követel az összes társadalmi kötöttség alól. A harcművészetek végső célja, hogy megszakítsák az ily kötöttségeket, beleértve a legnagyobbat az élethez való ragaszkodást és az abból eredő halálfélelmet is. És ez a célja a karatémnek is, a Kyokushin-kai-nak /a végső igazság keresőinek társasága /, ahogy neve is jelzi. Ám az út az igazságig meglehetősen hosszú. Az egyik mottóm ezzel kapcsolatban a következő: Az ember az első ezer napig kezdő, az igazságot tízezer nap gyakorlás után lelheti meg.

Az ősi Kínában aki fegyvertelen harci technikát tanulmányozott, annak kilenc éves kurzuson kellett áttesnie, három évig az állásokat kellett gyakorolnia, újabb három évig a mozgások megtanulása következett, és még három évet vett igénybe az ököl használatának elsajátítása. Manapság a Kyokushin karate e három alapot párhuzamosan tanítja, ám csak egy a százból éri el a shodan fokozatot a növendékek közül az első év végére. Az igazi nehézségek a kezdő állapot elérése után jelentkeznek. Ilyenkor a karatézó többé már nem az ő szintjén lévő ellenfelekkel áll

szemben. Idősebb vetélytársaikkal kell megküzdeniük, akik szellemileg és technikailag már érettek.

Csak minimális tudásukat kell alkalmazniuk, míg az ifjaknak naponta keményen kell küzdeni, ha előre akarnak jutni. Ebben a nehéz szituációban számos embert elveszítünk, akik nem bírják a Kyokushin karate gyötrő edzéseit. Elbátortalanodnak, vagy abbahagyják az edzéseket ezen okok miatt. Néhányuk egyszerűen nem bírja, mások megrettennek a küzdelmektől. Többen a tehetségesek közül más karate iskolákhoz csatlakoznak, ahol könnyedén elérhetik a legmagasabb fokozatot anélkül, hogy a Kyokushin-kai szerint a shodan vagy nidan fokozatig eljutottak volna. Míg mások egy bizonyos fejlődési szintről visszaesnek.

A karate edzések kifejlesztik és megerősítik a testet. Ez teszi vonzóvá a nők számára, valamint testőri szolgálatra alkalmassá a karatésokat. Nem ritka, hogy egy ember kifejlesztett testtel, de éretlen gondolkodással az alvilág jellegzetes figurájává válik, és végül az úgynevezett könnyű lányok, az ital és a szerencsejátékok csapdájába esik.

Ha ezek az emberek egykor az igaz úton haladtak, akkor bukásuk még tragikusabb. Ha egykor óvakodtak volna, és hajlandók lettek volna harcolni azért, hogy legyőzzék saját korlátaikat. Egy napon ők is elérték volna a gondolkodástól mentes felszabadulás állapotát, a végső igazságot, amit mi keresünk, azt az igazságot, amely a tökéletességet adja nem csak a karate technikában, a szellemi kiegyensúlyozottságban valamint a test és lélek egyesülésében, hanem az erkölcsi normák tekintetében is.

Mindezek jelentősége napjainkban

Mielőtt erre a lényeges kérdésre rátérnék, néhány szót kell szólnom a napjainkban az egész világon végigsöprő karate láz természetéről és annak eredetéről. Az a fölvetés, hogy egy bizonyos film fokozta fel az érdeklődést a karate iránt, meglehetősen különös. A színész, aki a főszerepet játszotta ebben a filmben egy tanítványom tanítványának a tanítványa volt. Nem volt igazán karatés de jó színész. Mindazonáltal meglehetősen tisztelt engem és a Kyokushin karatét, és azt mondják, hogy szobájában egy rólam készült nagy fotót tartott.

A karate láz nem velem kezdődött és nem is Japánban. Valójában Japán az utolsó azon nemzetek között, akik érezték ennek hatását. A karate népszerűsége akkor kezdődött, amikor az Egyesült Államokban bemutatókat tartottam az ország egyik végétől a másikig. Fokozatosan könyveket jelentettem meg angol, francia, német, holland valamint tíz másik nyelven, és ötvenöt országban edzőtermet szerveztem. A karate, elsősorban a Kyokushin karate hírneve oly gyorsan növekedett, hogy más országokban a fiatalok azt gondolták, hogy minden honfitársam karate szakértő, sőt néha bármilyen keleti származású embert így tekintettek, és felkérték edzések vezetésére. Sajnos az ilyen népszerűségnek negatív hatásai is vannak, mint például a számos hibásan vezetett edzőterem az én nevem alatt, természetesen az engedélyem nélkül. Azok az emberek akik ezt teszik, rendszerint nem csináltak egyebet, mint olvasták könyveimet, ám ahogy az mindenki számára nyilvánvaló, a karatét nem lehet csak könyvből elsajátítani.

Bár pusztán kezemmel bikákat öltem meg, és megmérkőztem mindenkivel a II. világháborút közvetlenül követő idők karate szövétségéből, a harcművészetek emberét nem becsülték meg ebben az országban. Éppen ezért más országokba utaztam, ahol bemutattam a karate erejét és hatásosságát, számos tanítványt és barátot szerezve. Csak sokkal később történt, hogy a Kyokushin karate - totális karate - megjelent Japánban oly formában, hogy az lényegesen különbözött a háború előtti karate iskolák módszereitől. Hangsúlyozom, hogy ez az én munkám volt, nem pedig a népszerűsített mozisínész szemfényvesztéseinek eredménye.

A karate vonzereje, amely számtalanul vonzotta a fiatalokat, eltekintve az én munkámtól, kétségtelenül ereje és hatásossága. Az Egyesült Államokban csak két bemutatót tartottam, de azok oly mértékben kaptak nyilvánosságot a televízióban és a rádióban, hogy az emberek mindenhol láthatták, mit lehet elérni a karatetechnikáival és edzésekkel. Fizikai erőm csúcán, huszonhét éves koromban, kihasználtam minden előnyét a hegyekben lefolytatott szigorú edzéseknek. Minden ellenfelem legyőztem, néha nem több mint egy másodperc alatt. Egy-két percnél tovább azonban soha nem kellett küzdenem.

Minden ifjú ember erős akar lenni. Látván mire vagyok képes, az amerikaiak utánozni akarták erőmet és hatásosságomat. Először néhány kezdetleges edzőterem alakult ki, amelyet judo mesterek vezettek, akik olvasták könyveimet, vagy néhány rossz filmet láttak ebben a témában. Az emberek megrohanták őket, ahogy később megrohanták azokat az edzőtereket, amelyeket tanítványaim vezettek. Nemsokára a judotermek látogatottsága drasztikusan csökkent, míg a karate edzőtermek zsúfolva voltak. Körülbelül ebben az időben publikáltam két angol nyelvű munkámat, a "Mi a karate?" és a "Karate" című könyveket. Ahogy a karate megragadta a fiatalokat nyugaton, úgy a japánok is kezdtek érdeklődni iránta. Ez az érdeklődés az általam nem várt mértékben és sebességgel nőtt. Nemsokára hatalmas méretű edző és oktató munkát kellett otthon végeznem. Számos ember közvetlenül hozzám fordult tanácsért, de még azon emberek képzését is lényegesnek tartottam, akik képzettség, tudás, és az én engedélyem nélkül Oyama-féle edzőtermet nyitottak Japánban. Meg kellett nyitnunk nemzetközi szervezetünket, az Egyesült Államokban, Angliában és Hollandiában működő irodánkkal együtt.

A nemzetközi csodálat és tisztelet mögött sokkal több van, mint a pusztá erőhöz való ragaszkodás. Azok respektálják, akik szeretnék megvédeni magukat a pusztá két kezükkel, és azok, akik kifejezik a fegyverkezéssel szembeni ellenérzéseiket. Az emberi történelem hosszú fejlődése során a fegyverek mennyisége és pusztítóképesége hatalmasra nőtt, és kulminált napjaink rémületes atomfegyvereiben. A múltban a gyermekek kardal és pisztolyokkal játszottak. Ezeket a játékokat a megfelelő férfiaság jeleként tartották számon. Manapság a gyermekek a karatét részesítik előnyben, és sehol sem szórakoznak játék hidrogénbombákkal. A karate rettenetesen népszerű, mivel megtestesíti az erőt, amely mások szolgálatában az emberiség javát szolgálja, ellentétben a hódítás és a rombolás erejével.

Ez a mélyebb jelentése a jelenlegi karate láznak. A karatésok hirdetik, hogy a fegyverek elhajtása az emberiség és a társadalom legfontosabb erkölcsi kötelessége. Néhány szülő megretten, hogy gyermekek tudják, mit cselekszenek. Megmutatják nekünk az utat a teljes leszereléshez, hogy jobban megértsük az erőt, amely kizárólag a védelem céljait szolgálhatja. Ez a legfontosabb jelentősége a karaténak napjainkban.

A karaténak van egy kétségbevonhatatlan misztikus tulajdonsága. Ez nyilvánvalóan megmutatkozott az Egyesült Államokban aratott győzelmeim során. Nyilvánvaló a karatés ámulatba ejtő ökleinél is, amikkel deszkákat, palackokat és cseréprakatokat képes szétzúzni. Ám mindez az állandó tréning és formában tartás következménye. Nincs semmi köze a titkos célzatos írásokhoz, amelyekkel néhány karateiskola állítólag rendelkezik. Mégha ilyen könyvek léteznek is, ezek nem gyakorlati karatetechnika és módszertani tanácsadók, csak elvont magyarázatai a lelki és szellemi hozzáállásnak. Természetesen a megfelelő szellemi és lelki hozzáállás lényeges, és ezért ezek az úgynevezett célzatos írások hasznosak lehetnek. Ám ezek nem magyarázzák meg a karate igazi misztikus lényegét. A karate igazi misztikus nagysága a mélységekben és a távolságokban található, és a lelki filozófiák hatalmasságában, amelyek mögötte állnak. Edzéseim, küzdelmeim és a világban tett hosszú utazásaim során tökéletesen meggyőződtem ennek igazságáról. A keleti filozófiai megközelítés élő minden karatetechnikában. Áthatja az általuk használt légzési és meditációs rendszereket. Vezérlő elv szellemi kiegyensúlyozottságuk tréningjei során, és nagyon fontos erkölcsi alapjaink megteremtésénél.

Mindezek jelentősége napjainkban

Rengeteget tanultam a Tao-tól, a confucionizmustól, a Zen Buddhizmus-tól, de a leglényegesebb, amit ezektől a filozófiáktól nyertem, az az önbizalom. A tudat, hogy ugyanazon az úton haladok, amelyet a múlt híres filozófusai és bölcsei követtek, bátorságot és erőt adott. Az út hosszú és számos nehézség állhat előttünk, de hiszek Mencius-nak: ” Az út fenséges és gyönyörű. A mennyországba vezet, a messzi távolba. Mégis nem kellene-e napról napra közelebb hozni elősegítve egy kicsit.”